

РІК LXXIII, Ч. 5

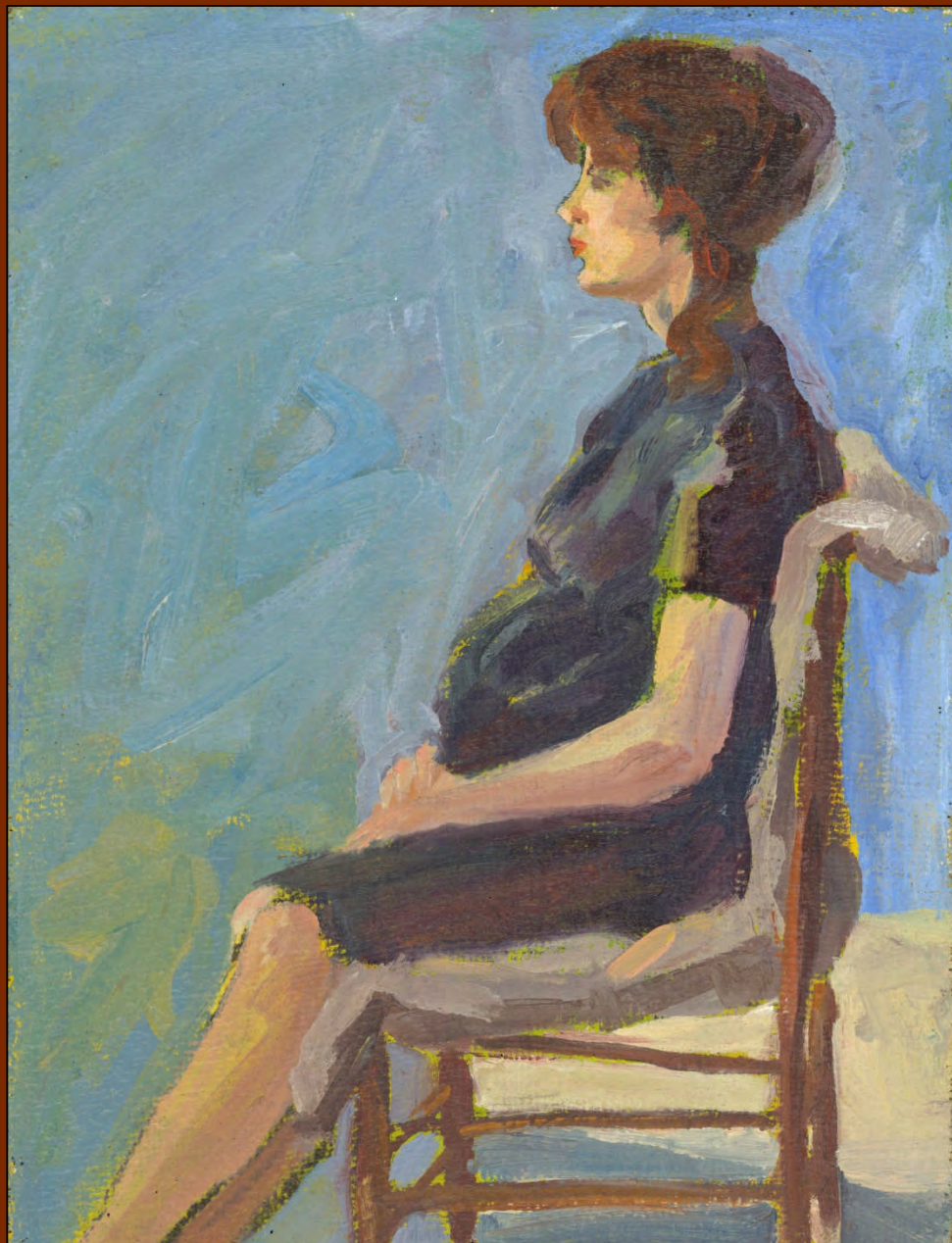
ТРАВЕНЬ – 2016 – МАЙ

№ 5, VOL. LXXIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

PIK LXXIII ТРАВЕНЬ Ч. 5

Головний редактор – Лідія Слиж

Англомовний редактор – Тамара Стадниченко

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА

Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,

Вірляна Ткач, Петруся Савчак,

Лариса Дармохвал (Україна)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXIII MAY № 5

Editor-in-chief – Lidia Slysh

English-language editor – Tamara Stadnychenko

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President

Ulana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,

Virlana Tkacz, Petrusia Sawchak,

Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Ростислава Федак. Вітання з Днем Матері від Союзу українок України	1
Маріянна Заяць. Ділимося вітками та думками	2
Ліда Білоус, Віра Боднарук. XXXI Конвенція СУА	3
Оксана Бризгун-Соколик. Українська жінка-піонерка	4
Людмила Порохняк-Гановська. З проханням до Генерального Секретаря ООН	6
Анатолій Сазанський. Просвітницький подвиг українок	6
Ivanka Olesnysky. The UNWLA and Patriot Defence Working Together in Ukraine	7
Галина Теслюк. Новини Лекторію СУА	8
Наша обкладинка / Our Cover	9
Ірина Гандора. Марійська Дружина при церкві св. Юра в Нью Йорку	10
UNWLA Facebook Guidelines for Branches	12
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	13
Just a Year Away	14
Sofia's Journeys	15
Оленка Немелівська. Історія однієї фотографії	19
Carole Husiak. Celebrating a Life	20
Доброчинність	21
Діяльність округ та відділів СУА	26
Іван Франко. Вовк старшина	34
Леся Храплива-Щур. Про три книжечки	35
Відійшли у вічність	36
Ірина Легун. Солодко-цукерковий запах маминих рук	36

На обкладинці: Марта Г. Воєвідка. *Вагітна*. Олія на веретинці.

On the cover: Martha H. Voyevodka. *Expectant*. Oil on horsack.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holoskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- **PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY** – there is no charge.
- There is no charge for **MEMORIAL NOTICES** and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all **ARTICLE** submission is the **10th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2016 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярійні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / *Our Life*

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

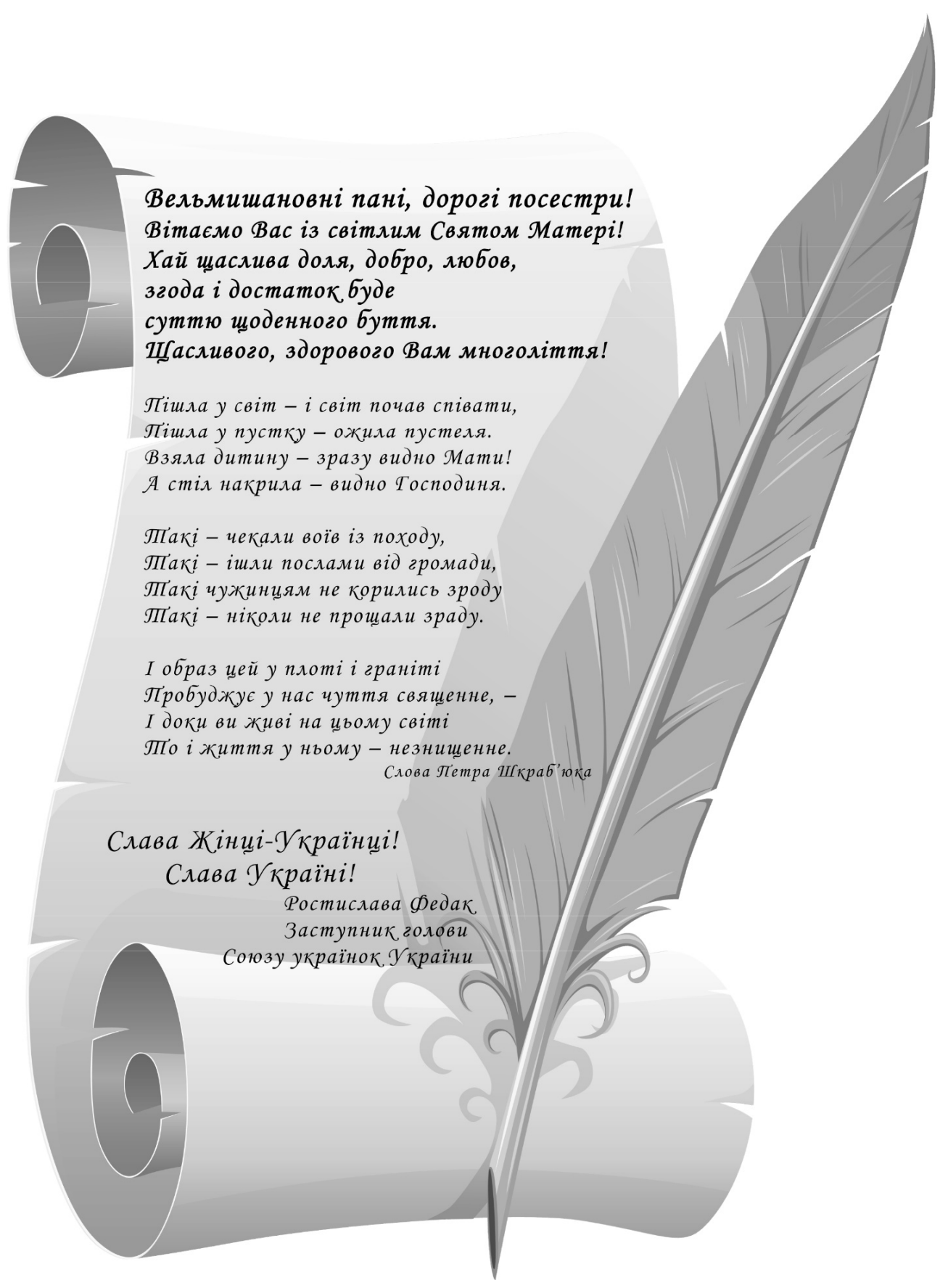
\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. **Subscribers** are sent renewal letters. Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

**Вельмишановні пані, дорогі посестри!
Вітаємо Вас із світлим Святом Матері!
Хай щаслива доля, добро, любов,
згода і достаток буде
суттю щоденного буття.
Щасливого, здорового Вам многоліття!**

*Пішла у світ – і світ почав співати,
Пішла у пустку – ожила пустеля.
Взяла дитину – зразу видно Мати!
А стіл накривила – видно Господиня.*

*Такі – чекали воїв із походу,
Такі – ішли послами від громади,
Такі чужинцям не қорились зроду
Такі – ніқоли не прощали зраду.*

*І образ цей у плоті і граніті
Пробуджує у нас чуття священне, –
І доқи ви живі на цьому світі
Що і життя у ньому – незнищенне.*

Слова Петра Шқраб'юқа

**Слава Жінці-Українці!
Слава Україні!**

*Ростислава Федак
Заступник голови
Союзу україноқ України*

Ділимося

ВІСТКАМИ
ТА ДУМКАМИ...

Маріянна Заяць, голова

“СПРАВИТИСЯ З ТРАВМОЮ ВІЙНИ”

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
СТАЄ ГОЛОВНИМ ЖЕРТВОДАВЦЕМ
ІНСТИТУТУ ПСИХІЧНОГО ЗДОРОВ'Я
ПРИ УКРАЇНСЬКОМУ КАТОЛИЦЬКОМУ
УНІВЕРСИТЕТІ

В дев'яностилітній історії Союзу Українок Америки є багато досягнень і проєктів, які впливали на розвиток подій в Україні. Попри те, що організація об'єднує різні покоління і хвилі імміграції жінок українського походження, її пріоритетне завдання – це допомога звичайним українським громадянам у час потреби. Так, з початком подій Майдану СУА надав гуманітарну допомогу студентам, які незламно відстоювали демократичну і вільну батьківщину. Пізніше, коли саме поняття вільної України злобно атакували проросійські сили, допомогу почали отримувати поранені. СУА подбав і про сім'ї, які втратили своїх чоловіків/батьків, що захищали Україну. Сьогодні ж наша організація концентрується на тому, як справитися з душевними стражданнями і болем тих, які повернулися із фронту.

Один із жахливих побічних ефектів цієї війни – надто мале знання про психологічну травму, від якої потерпають постраждалі внаслідок війни – чи то солдати, чи сім'ї, які втратили своїх рідних, чи то переселенці або ті, які живуть у зоні війни. Україна має дуже малий досвід лікування посттравматичного стресового розладу (ПТСР) – руйнівного синдрому, що може зачепити звичне функціонування людини і призвести до депресії й залежностей. Але ПТСР може лікуватися, і найновіші дослідження показують добрі результати. Відповідно до слів д-ра Олега Романчука, директора Інституту психічного здоров'я, «Система охорони психічного здоров'я в Україні є однією із найбільш занедбаних сфер сучасної української системи охорони здоров'я. Якість медичної допомоги і догляду за людьми з психічними розладами залишається

дуже низькою... і вона дуже поступається сучасним європейським стандартам».

Проблема ПТСР в Україні багатоглибина і вимагає широкого спектру втручань. Одна з негайних проблем, про які сигналізує UNICEF, – що приблизно 200,000 дітей в Україні потребують психологічної і соціальної підтримки. Ще одним невідкладним викликом є необхідність ламати стереотипи, пов'язані з будь-якою формою психічних хвороб.

Нещодавно, у грудні 2015 року, СУА фінансово підтримав міжнародну місію Клініки Шрайнерс зі співробітництвом лікарів Бостона задля допомоги дітям. Згодом, голова СУА Маріянна Заяць і фінансова секретарка СУА Віра Кушнір зустрілися з д-ром Романчуком і Наталею Климовською з Українського католицького університету (УКУ), які презентували їхню візію Інституту психічного здоров'я і підняли питання про можливість спонсорування його розвитку з боку СУА. Після повернення до США, пані Заяць і пані Кушнір подали на розгляд Екзекутиви СУА цей проєкт та пропозицію, що СУА візьме на себе фінансову допомогу інституту. Екзекутива СУА затвердила проєкт односторонньо, і референтка суспільної опіки СУА Лідія Білоус з її комітетом висловили повну підтримку цього новаторського і необхідного проєкту. Потім була підписана офіційна угода з Українською католицькою освітньою фундацією у Чикаго, і перша пожертва у сумі \$100,000 була перерахована на спеціально створений рахунок.

Головна мета Інституту психічного здоров'я УКУ – підвищити свідомість про психічне здоров'я, готувати професіоналів зі сучасних методів лікування, заснувати клініку психічного здоров'я, створити спеціалізовані програми для забезпечення відповідного лікування. Мета – запустити ці проєкти восени 2016 року. Доктор Уляна Супрун, директор Школи реабілітаційної медицини (ШРМ) при УКУ, очікує на співпрацю з Інститутом психічного здоров'я і пояснює це тим, що «ІПЗ є найбільш авторитетним у сфері когнітивно-поведінкової терапії в Україні; він практикує засновану на фактичних даних психологію і не лише надає необхідний супровід тим, що потребують психологічної консультації, але й організовує освітні програми і майстер-класи для нових та вже практикуючих психологів. Студенти фізичної терапії й ерготерапії у ШРМ скористаються освітнім і практичним досвідом, який пропонує ІПЗ. Це одна із багатьох причин, чому Український католицький університет зголосився стати провідною акаде-

мічною інституцією у сфері реабілітаційної медицини в Україні».

Провід і члени СУА віддані цій справі і твердо вірять, що ми не повинні і не маємо права боятися чи соромитися піднімати питання психічного здоров'я, тому що повне оду-

жання має стосуватися як тіла (фізична реабілітація), так і духа (психічна реабілітація). Лише тоді людина – і, відповідно, все суспільство – можуть бути по-справжньому зціленими.

«Наше Членство – Наша Сила»

(Зліва) сидять: Оля Черкас, Наталка Сантарсієро, Ліда Білоус, Віра Кушнір, Роксоляна Яримович, Анна-Марія Сусла; стоять: Ляріса Шпон, Віра Боднарук, Оксана П'ясецька, Ляріса Луценко, Богдана Пузик, Марія Шандор, Дарія Томашоська, Галина Траверза. Відсутні: Оля Сперкач і Рома Гуран.

Під таким гаслом відбудеться XXXI-ша Конвенція СУА 26-29 травня 2017 року в Тампа, Флорида.

Перші сходи Комітету XXXI-ї Конвенції СУА відбулися 1-го квітня в Норт Порті, Фл. Голова Конвенційного комітету Ліда Білоус запросила управу та голів комітетів XXXI-ї Конвенції на зустріч із зв'язковою Головною Управою СУА Вірою Кушнір на інформативні сходи. Було обговорено обов'язки конвенційних комітетів, фінансові справи, бюджет, узгоджено події та плян праці. На запитання присутніх відповідала зв'язкова ГУ Віра Кушнір. Було також продискутовано і вибрано гасло конвенції: «Наше Членство – Наша Сила».

До Управи XXXI-ї Конвенції СУА увійшли:

Голова – Ліда Білоус (56 Від.)
Заступниці голови – Роксоляна Яримович (56 Від.) і Ольга Сперкач (17 Від.)
Кореспонденційна – Лариса Шпон (56 Від.)
Протоколярна – Рома Гуран (56 Від.)
Скарбник – Наталія Сантарсієро (136 Від.)
Конвенційні комітети очолили:
Реєстрація – Анна Марія Сусла (56 Від.)

Адміністрація і прийняття – Дарія Томашоска (56 Від.)

Програма – Оксана П'ясецька (17 Від.)
Спонсори, придбання фондів – 136-й Відділ СУА

Преса, зовнішні зв'язки – Віра Боднарук (56 Від.) і Неля Лехман (56 Від.)

Крамничка – Богдана Пузик (56 Від.)

Декорації, виставка – Оля Черкас (124 Від.)

Оскільки XXXI Конвенція СУА відбуватиметься на Флориді, до Конвенційного комітету увійшли членки чотирьох відділів – 17 (Маямі), 56 (Норт Порт), 124 (Ст. Пітерсбург) і 136 (Нейпелс).

Флорида відома, як «соняшний штат» і «рай на землі» через чудову природу та гарну погоду протягом цілого року. Тому запрошуємо делегаток та гостей з півночі плянувати використати нагоду та отримати ділову частину з розвагою – відвідати пляжі, пограти в гольф, оглянути мистецькі галерії, чи поплавати в океані!

Ліда Білоус, голова XXXI-ї Конвенції СУА,
Віра Боднарук, пресова реф.
XXXI-ї Конвенції СУА.

Оксана Бризгун-Соколик, Почесна голова СФУЖО

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА-ПІОНЕРКА

(Доповідь виголошена на Святі Героїнь в Торонто, лютий 2016)

В Парляменті в Оттаві є картини Василя Курилика, присвячені першим поселенцям-піонерам з України. Тематично вони пов'язані (від першої картини – бідне село в Галичині, до останньої – в Канаді, де батько Курилика серед золотого власного поля тримає на долоні зерно першого урожаю). Поміж першою і останньою картиною – ціла людська драма. Політичний і економічний гніт на нашого селянина (а перші піонери були переважно селяни), та його неймовірна відвага і віра у майбутнє, дали йому силу покинути рідну стріху. Довга подорож кораблем, поїздом і вимріяний гоумстед. А в дійсності – дикі ліси та хащі на повному відлюдді. Хата – темна землянка... і роки праці, щоб стати задоволено серед широкого поля зі збіжжям...

Сьогодні, в ХХІ столітті, нам важко собі навіть уявити, в яких обставинах жили та працювали наші перші піонери, які приїхали до Канади 125 років тому. Які правдиві слова написав шотландець Paul Sellar 1915 р. у книзі *A Scotsman in Upper Canada*: «The true makers of Canada were those who, in obscurity and poverty, made it with axe and spade, with plow and scythe, with sweat of face and strength of arms...» («Правдиві творці Канади були ті, котрі, в невідомості і бідності, робили це сокирою і лопатою, плугом і косою, в поті лица і силою рук...»).

Ці слова написані про шотландців, але одночасно вони відносяться і до наших піонерів. Перші переселенці, крім сокири та лопати, мусіли вивчати їм незнану мову, закони та обставини чужої країни. Відчуваючи окремішність в чужому оточенні, відчували потребу спільного змагання у своїм ріднім/знайомім оточенні за своє існування. Творили громади, будували церкви, просвіти, читальні...

Сьогодні відзначаємо українських героїнь, традиційне свято місяця лютого. Виринає запитання: хто є героями і хто були наші жінки-піонерки?

Стародавні греки уважали героєм півбога, себто сина людини і бога, або богині. Героями були тільки чоловіки і тільки їм можна було вмерти за рідну землю. В той час культ героїв був культом покійників. Аж багато пізніше почали називати героями і

живих, однак тільки тих, що не завагалися піти назустріч смерті і, поборовши небезпеку, повернулися живими. Словник вяснює, що герої – це люди, що з любови до ближнього, або ідеалу, ідуть без вагання назустріч смерті. Проф. Сергій Єфремов у своїй історії українського письменства звертає увагу на ще інший рід героїзму – жертвний героїзм. Він каже: «З дня на день тягнути ярмо шоденної праці і не бачити в минулому і майбутньому нічого, окрім довгої низки таких самих днів – це справжній героїзм, це незмірний подвиг. І не впасти під вагою такого подвигу – то найвищий ступінь, до якого може піднятися людина. Непохитну, залізну вдачу, велику силу духа, незламну віру в себе і своє діло треба мати для цього...»

Кожний нарід має свого героя. Це постать, яка світить своїм прикладом наступним поколінням. Канада має Лору Сікорд. Вона, 37-літня жінка, в 1812 році перейшла 20 миль з Квінстон непрохідними лісами Ніягаського півострова, щоб остерегти англійців перед нападом американців. Про її вчинок забулося, і аж майбутній англійський король Едвард VII, майже 50 років пізніше, відвідуючи Ніягару, вручив Лорі Сікорд 100 золотих фунтів на знак признання її героїського вчинку. Лорі Сікорд було тоді 85 років...

Пригляньмося ж до нашої жінки-піонерки, щоб пізнати її життя та зрозуміти обставини, в які її доля закинула. При цьому, це була така сама жінка, мама, як і ми сьогодні, зі своїми болями, проблемами, родинними непорозуміннями, недугами... Вона, як Пол Селар каже про шотландців: «в поті чола зі сокирою і лопатою в повній біді і непевності завтрашнього дня», в чужім краю, переважно не знаючи мови... пробивалася тяжким життям до кращого завтра...

Тут процитую кілька споминів наших перших піонерок у Канаді, а також і про них. Перша хвиля іміграції вважається до 1914 року. До того часу приїхало понад 170,000 осіб з українських земель, переважно селян.

Родина Зваричів приїхала з Коломиїця на початку 1900 року. «Мої мама дуже сподобали наші фарми. Всюди ходили, оглядали і плянували: де має бути садок, де город, де

більше сонця... Плянували все розумно, що годі було закинути, що щось не до ладу. Як тато будував хату, мама ліпили стіни. Кидали пляцки об стіну і ще вгору, аж під стелю... То вже їм було понад силу. Мама в сінях собі виліпили велику піч до печення хліба... Працювали тяжко і на полі, як мужик...»

Піонер Юрій Бойко: (Світло/1985) «Чоловіки зрізували дерева, а жінки обчімхували зрізані дерева та помагали корчувати пні. Також прокладали перші примітивні дороги...»

Вероня з Буковини, по одруженні Кодайло, приїхала до Канади 4-літньою дівчинкою в 1898 році. Одружилася молодою, мала тяжке життя на гоумстеді і велику родину, але всім дітям дала вищу освіту вишиванням. Вишивала сорочки, продавала їх і за заробітки вчила дітей.

Д-р Драган оповідав, що коли його батько пішов на заробітки, то мама хотіла приорати поле. Він був замалий, але поганяв воли, а мама тримала плуг за чепіги. Земля була кам'яниста, плуг зачепив камінь, чепіги мамі вирвалися з рук і вдарили в бік. Мама впала недалеко плуга... Малий настрашився і не знав, що робити. Через деякий час мама опритомніла. Встала і сказала: «не бійся, будемо далі орати...»

Марія Олійник, в подружжі Адамовська, авторка книги *Land of Pain and Land of Promise* («Земля болю і земля обітована») приїхала до Канади 1899 р. дев'ятилітньою дитиною. Пасла на гоумстеді корову і заблукала, попала на індіанське шатро і ватру. Настрашилася, але стара індіанка підійшла до неї з куском печеного м'яса, якого дівчинка вже давно не бачила. Була голодна... Родина голодувала, бо за останні гроші купили корову і, крім корови, нічого не мали... Жили в землянці. Батько пішов на працю, мав випадок, лежав, не заробляв нічого. Але встав, пішов до сусіда, віддаленого за милю від них, позичити муку, бо не мали що їсти. В завірюсі заблукав, відморозив руки і ноги, довго хворів. Сусіди рятували, хоч самі ледви що мали... Мама копала, чистила землю... Черевиків на зиму не мали, мама пошила з теплих коців, а вліті ходили босі. Шкіл не було. Священника ще не було. Марія згадує, що батько міг собі відмовити харч, щоб за ті гроші передплатити українську пресу...

Марія Юрейчук згадує: «Приїхали поїздом до Статкони в Альберті. Гоумстед був далше. Купили собі потрібні харчі і їм залишилося \$7.50. А на подорож возом до гоумстеду треба було мати \$15.00. Батько рішив плис-

Канадійська поштова марка, видана у 100-ліття поселення українців.

ти рікою, змайстрував дарабу, з мамою керували плавбу. Дараба загрузла в піску. Мама влізла у зимну воду і пхала дарабу, а потім і тато пхав, але не вдалося. На третій день почав падати сніг. На щастя, а їм в переляку, зауважили їх індіанці і, перемерзлих, повитягали з води, нагодували, напоїли... Батько навчився слова: Мі до гоумстед... Ті запитали «галішіянс»? Батко не знав, що то є, помахав головою, що ТАК, і індіанці їм показали дорогу до фармера Пакана, десять миль віддалі...»

Родина Перепелюків приїхала до Канади 1897 року. Приїхали до Давфіну, батько вибрав землю і привіз родину. Малий син запитав: «Тату, а де хата?» Викопали яму, до «хати» сходили вниз. Батько пішов на працю, дружина Ганна викорчувувала хащі коло хати, скопала землю на грядки, посіяла ярину та чорнобривки і барвінок (насіння привезла у вузликах з дому). Землянку накрили гілляками та травою, щоб дощ не падав. В тій темній понурій хаті перебули дві зими. («Новими Дорогами» – біографічний нарис про В. Перепелюка, опрацювала Н. Когуська.)

В книзі М. Іванчука «Українські поселенці в Гімлі» Марія Байдак згадує: «12-літньою мусіла піти на заробітки, родина на гоумстеді не мала з чого жити і чим працювати. Пішла до Вінніпегу, де в ресторані мила начиння за \$6 долярів на місяць, мешкання і харч...»

В тій же книзі спомин Сидора Зеленького: «Привезли нас та скинули на гоумстеді. Було надвечір. Нас шестеро дітей, а одне ще у мами на руках. Викопали яму. Поставили над нею буду, прикрили листям, щоб було де переночувати. Ніч запала. Зірвався вітер, позривав дах з ріща і хати не стало. Зачало гриміти і пішла злива. Мама нас тулила та гріла під деревом у зливі...»

Далі буде

З ПРОХАННЯМ ДО ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ООН

*Під час прийому у Генерального Секретаря ООН.
Зліва: Ірина Куровицька, головна репрезентантка
МРЖ до ООН, Ішін Атала (Турція), Пан Гі Мун,
Генеральний Секретар ООН, Елізабет Карлл (США).*

Заходами Президента Міжнародної Ради Жінок під час засідання Комісії Статусу Жінки 60-ї Сесії ООН, що відбулася 14-24 березня в ООН в Нью Йорку була передбачена зустріч з Генеральним Секретарем ООН Паном Гі Муном. Така зустріч відбулась на найвищому рівні 17 березня: Генеральний Секретар прийняв Екзекутиву МРЖ та головних репрезентанток ООН від Міжнародної Ради Жінок.

Генеральний Секретар відзначив велику роллю найстаршої жіночої організації світу в об'єднанні жінок, боротьбі за мир та проти усіх видів насильства, за сталий розвиток на планеті. Також Генеральний Секретар запитав присутніх, чи мають до нього спеціальні запитання та прохання.

У відповідь на це, головна репрезентантка МРЖ в ООН Ірина Куровицька попросила звернути особливу увагу на становище жінок, що знаходяться в ув'язненні та піддаються тортурам, або з різних причин не можуть довести свою невинність. Зокрема, більше півтора року в тюрмах Росії знаходиться викрадена з території України жінка-офіцер Надія Савченко, суд над якою не бере до уваги жодних показів свідків щодо її захисту, що в цивілізованому світі не є допустимим.

Ірина Куровицька попросила Генерального Секретаря ООН Пана Гі Муна втрутитись у цю справу і допомогти українській героїні отримати свободу.

Генеральний Секретар відповів, що він знає багато з приводу цієї справи і що буде особисто розмовляти з Президентом щодо звільнення Надії Савченко.

*Людмила Порохняк-Гановська,
голова Національної Ради Жінок України.*

ПРОСВІТНИЦЬКИЙ ПОДВИГ УКРАЇНОК

Широко відомий (і не лише в США) часопис Союзу Українок Америки «Наше Життя» з часу свого заснування (1944 рік) вийшов у світ майже 800 раз, оприлюднивши величезний пласт національної інформації і засвідчивши потужну силу, ім'я якій – Українки Америки.

І кожне число часопису – багатий матеріал для дослідження життя українок за межами Батьківщини.

Нині хочу говорити про потужні впливи названого часопису на відродження національної культури в Україні. Точніше, про збереження і популяризацію спадщини української вишивки. На тильній стороні обкладинки кожного числа ми знаходимо кілька зразків національних взорів з різних регіонів Великої України. А скільки часописів вийшло – золота арифметика! Який колосальний пласт нашої національної культурної спадщини збережено і подаровано прийдешнім поколінням самовідданим українським жіноцтвом Америки!

Це, безперечно, подвиг! З обкладинок часопису Союзу Українок Америки «Наше Життя» до нащадків промовляє шляхетний і самовідданий Союз, місією якого на шляхах двох століть було – служити українським ідеалам.

В Діаспорній бібліотеці імені Галини Король міста Миргорода Полтавської обл. маємо багато зшитків цього цінного часопису.

*Анатолій Сазанський,
письменник і дослідник української історії, м. Миргород на Полтавщині.*

THE UNWLA AND THE PATRIOT DEFENCE WORKING TOGETHER IN UKRAINE

by Ivanka Olesnycky, New Jersey Regional Council Social Welfare Chair

Dr. W. Blake Vanderlin lecturing at the "Ukrainian Trauma Life Support" course at the Kyiv City Clinical Hospital No. 17.

The UNWLA maintains an ongoing commitment to support its own organizational social welfare initiatives as well as those of other nonprofit organizations that are most closely aligned with us and share our mission “to provide assistance to people in Ukraine stricken by natural disasters and emergencies.” In accordance

with this premise, the UNWLA and Patriot Defence (PD), an organization headquartered in Kyiv, Ukraine, have partnered in a recently announced training program called Ukrainian Trauma Life Support (UTLS). This new and unique training program follows closely on the heels of the very successful PD program that was also called Ukrainian Trauma Life Support, which provided training to the military. The earlier UTLS program, which provided post trauma diagnostics and care training for almost 100 military doctors, Border Guard and National Guard doctors, as well as for some civilians has now come to a close. PD’s new training program, which was launched on April 8, 2016, continues to focus on trauma treatment and care, but its endeavors are focused only on the civilian sector. PD’s new mission is “Changing Ukraine’s Medical System One Hospital at a Time.” The goal is to “provide a systematic approach to the rapid assessment and initial management of the trauma patient with life threatening signs and symptoms” in hospitals.

The first in-hospital course is currently training a group of 24 doctors, most of them from the Kyiv 17th Clinical Hospital, where this training is being held. The intensive six-day course is intended to enhance the doctors’ expertise with trauma patients by utilizing Western standards and best practices, along with practical hands on skills and improved performance that is enabled and enhanced by more effective communications and better teamwork. Funding for this training has been provided by the UNWLA, and the training has provided an ideal scenario for the two organizations to work together in Ukraine. This training course, which will be duplicated in other hospitals throughout Ukraine, one course per month, addresses an area of medical treatment that PD believes can be greatly improved. The medical system of Ukraine is in great need of modernization, and standardization of care and implementation of current Western standards of practice will lead to improvement in patient care and saving lives. Patriot Defence proposes changing the Ukrainian medical system one hospital at a time, by training entire emergency response teams at Ukrainian hospitals in UTLS courses. Each individual in that hospital then becomes an agent of change, multiplying the effect on the system.

«ЖІНОЧІ ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ І МАРІОЛОГІЯ ПРАВОЗАХИСТУ»

30 березня 2016 р. в рамках Лекторію СУА з жіночих студій відбулася відкрита лекція «Жіночі громадські організації і маріологія правозахисту», яку прочитала Єлена Волкова – доктор культурології (МГУ), громадська діячка і правозахисниця, гостьова лекторка філософсько-богословського факультету УКУ.

Лекторка розповіла про цінність дослідження громадських рухів, особливо жіночих, як чинника становлення свідомого суспільства, і як кризь призму такої боротьби матерів за права їх дітей можна подивитися на маріологію з іншої перспективи. В контексті дискусій, які тепер відбуваються в середовищі РПЦ – це особливо актуально. Адже не так давно Патріарх Кирил назвав гуманізм, в тому числі захист прав людини, – «глобальною ерессю людинопоклонства». На думку доповідачки, таким чином релігійна мова перетворюється на агресивну релігійну риторику. Тому ідея «маріології правозахисту» постає як спроба розвитку іншого типу релігійного мовлення – опозиційного. Єлена Волкова поставила питання, чому опозиціонери звернулися саме до Богородиці. Звертаючись до історії розвитку правозахисного руху, а власне жіночих ГО, досліджено розвиток «протестного» образу Богородиці, як захисниці прав людини, гідності та справедливості, захисниці власне людини відкиненої, пригнобленої й гнаної.

Звідки виросла концепція «Маріології правозахисту»

Доповідачка розповіла, як формувалася жіноча гілка «правозахисної ересі» в Росії. На початку 90-х громадських організацій в Росії фактично не було. Але саме тоді виник рух солдатських матерів, який постав «на крові своїх дітей». Виникає питання, чи людині потрібно було страшне потрясіння, щоб об'єднатися та проявити солідарність. Західні вчені сліdkували за цим процесом, видавши декілька книг англійською і німецькою про організації солдатських матерів.

Материнство і правозахист – це незвичне поєднання

Доповідачка наголосила, що жінка в цих організаціях не об'єкт захисту, вона активний суб'єкт – це вона є захисницею, наголосила пані Єлена. Самоідентифікація «сол-

датських матерів» була з самого початку юридичною, а отже – правозахисною. Це називається «відповідальне материнство», коли жінки повинні стати освіченими, знати закон. Жінка відмовляється віддавати свою дитину як жертву державі. Якщо для християн основний текст – це Біблія, то для жіночих ГО – це закон, який повинен охороняти їх дітей. Доповідачка звернула увагу, що при цьому виникає антиномічний діалог-війна із владою, адже жінки захищають дітей від влади, яка є ворогом. З іншого боку, щоб вирвати свою дитину з пащі дракона, треба з цим драконом якось домовитися або приспати його. Ці спільноти засновані на лінійних зв'язках, на співпереживанні. Таким чином, організацію цих спільнот Єлена Волкова порівнює з християнськими сестринствами. Ще одне цікаве питання, чому саме матері об'єднуються, беруть на себе «чоловічу роль» захисниці, рятувальниці, яка вміє протистояти державній машині, оперувати законами. А де в цій ситуації батьки? Є думка, що для чоловіків – це небезпечніше, тому жінки захищають і своїх чоловіків.

Показова історія Світлани Давидової, матері сімох дітей, яка зателефонувала в українське консульство повідомити про присутність російських військ в Україні. Її арештували, але згодом, через протести і відсутність складу злочину – відпустили. Звичайно, тут виникає «патріархальний момент», адже якби вона не була матір'ю, чи її відпустили б. Серед організацій, які лекторка назвала «жіночі спільноти на крові», є відносно нові організації «Русь сидящая», яка об'єднує матерів, жінок ув'язнених, які стараються забезпечити захист прав в'язнів та «Зона права», яка намагається визволити тяжкохворих людей з таборів. Хоча в цих рухах беруть участь і чоловіки, все ж основою тут також є жінки, а власне жінки-матері.

Як формування «відповідального материнства» змінило образ Богородиці

На лекції доповідачка запропонувала розглянути образ Богородиці Правозахисту або ж «Human rights Mary». Кризь призму цінностей відповідального материнства та правозахисту, здійснили спробу реконструкції, як повинна була б повести себе Марія під час

арешту Христа. Скажімо, вона мала би піти до Кайяфи або Пилата, і написати заяву, що затримання було незаконним, не було ордеру на арешт, в суді не було зачитано звинувачення, було відмовлено в захисті тощо. За словами доповідачки, такий образ Богородиці-захисниці, який формувався в жіночих ГО, в чомусь суперечить традиційному образу Марії, як опікунки держави, образу, який закликає жінок жертвувати своїми синами ради блага вітчизни.

Таким чином, можна говорити про зіткнення різних образів Богородиці, різних уявлень про материнство, за якими стоять різні культури, різні системи цінностей. Це протистояння правозахисниць і репресивної політичної релігії; відкрита екуменічна позиція, яка уникає фіксації релігійної ідентичності проти релігійного націоналізму РПЦ; це пацифізм проти мілітаризму; і закон проти «благодаті беззаконня».

Галина Теслюк,
координаторка Лекторію СУА

НАША ОБКЛАДИНКА – Марта Гірняк Воевідка

Марта Гірняк Воевідка народилась у Станіславові (нині Івано-Франківськ), Україна, 1940 р. Родина імігрувала до США у 1949 р. та оселилася в Огайо.

Випускниця Клівлендського художнього інституту (диплом 1962 р.) та Кентського університету, де отримала ступені бакалавра педагогіки та магістра мистецтв (1964, 1967). У Кентському університеті працювала асистентом викладача (1964-1965), аспірантуру завершила в Художній академії Ангевандте у Відні (1967-1968), де теж отримала посаду асистента проф. Карла Унгера. У Відні її твори було представлено на ювілейній виставці з нагоди 100-річчя академії.

Працює з олійними, акриловими фарбами, аквареллю, енкаустикою, бронзою. Мала персональні виставки в Кентському університеті, галерії Лінтас у Відні, Українському Інституті Америки в Нью Йорку та групові виставки в США й Європі. Регулярно брала участь у мистецькому конкурсі «Травнева виставка» при Клівлендському художньому музеї (1962, 1964, 1965, 1966), який виграла в 1964 р. Нещодавно виставлялася в Художньому музеї Невади, де працює викладачем. У 2015 р. твори мисткині були представлені на виставці «Українська діаспора: художниці, 1908 – 2015» в Українському Музеї в Нью Йорку.

Її твори знаходяться в колекціях Клівлендського художнього музею, Кентського університету та Українського Музею в Нью Йорку.

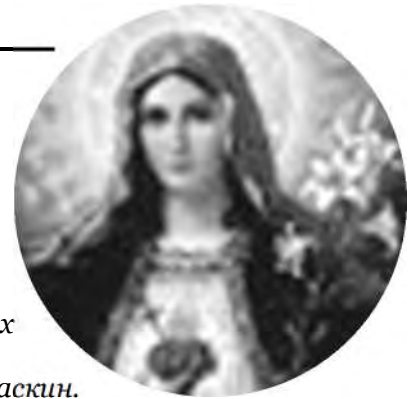
OUR COVER ARTIST – Marta Hirniak Voyevodka

Born in Stanislaviv (currently Ivano-Frankivsk), Ukraine, in 1940, Marta immigrated with her family to the United States in 1949, settling in Ohio. A graduate of the Cleveland Institute of Art (Diploma, 1962), she also earned BS Ed. (1964) and MA (1967) degrees from Kent State University. After completing her baccalaureate, she was awarded a Kent State Teacher Assistantship (1964–1965). Marta completed postgraduate studies at the Angewandte Kunst Akademie in Vienna (1967–1968) and was appointed critique assistant to Prof. Karl Unger; her work was featured in the Akademie's centennial exhibition. The artist works in oil, acrylic, watercolor, drawings, encaustic and figurative bronzes. She has been featured in solo exhibits at Kent State University; Lintas Gallery, Vienna; and at the Ukrainian Institute of America in New York City. She has also participated in group shows in the U.S. and Europe, especially numerous exhibitions at the Cleveland Museum of Art's competitive May Show (1962, 1964, 1965, 1966), winning an award in 1964. Her work is included in the collections of the Cleveland Museum of Art, Kent State University, and The Ukrainian Museum. In 2015, the artist and her work were featured as part of an exhibit titled "The Ukrainian Diaspora: Women Artists, 1908–2015," which was organized by The Ukrainian Museum in NYC. Ms. Voyevodka has also exhibited her work at the Nevada Museum of Art, where she currently works as an instructor.

Марійська Дружина Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії при церкві св. Юра в Нью Йорку

*“Почитання Пресвятої Богородиці є надійним
знаком спасіння; Бог дає його лишень тим, яких
призначив для неба”.*

св. Йоан Дамаскин.

Марійська Дружина Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії — релігійна спільнота, яка діє при церкві св. Юра оо. Василіян у м. Нью Йорку. Марійська Дружина — це релігійна організація яка є заснована на честь Пресвятої Діви Марії. Головним завданням членів Марійської Дружини є прослава Господа Бога через особливе почитання Пресвятої Діви Марії, яке розпочинається через урочисту та прилюдну посвяту себе під Материнський Покров Богородиці. Марійська Дружина є незалежною від інших релігійних організацій, але співпрацює з ними. Марійська Дружина має свій прапор, герб, гімн, медальки та емблему.

Завданням Марійської Дружини є глибока та щира любов до Матері Божої, особисте вдосконалення та освячення, апостольська діяльність через молитву, добре слово, діло і приклад. А також виховання своїх членів добрими християнами, котрі були б для інших людей правдивими свідками Христового відкуплення та всемогутньої Божої любові. Покровителями спільноти є Пресвята Богородиця та св. Тереза з Лізьє. Свята Тереза з Лізьє належить до тих нечисленних святих Католицької Церкви, яких вшановують і православні віруючі. Марійська Дружина була заснована у першій половині ХХ ст. Діяльність організації спрямовувана на допомогу потребуючим, відвідування хворих та поширення вартості християнської моралі серед молоді, найперше через приклад власного життя. Зустрічі відбуваються в душі християнської радості та любові.

Марійські дружини на українських землях почали створюватись в ХVІІ столітті, й ця історія тісно пов'язана з іменем великого ініціатора і реформатора тодішнього релігійного відродження митрополита Йосифа Веняміна Рутського. Найперше вони появились при монастирях і школах чину св. Василія Великого. З 1918 року відоме Марійське товариство молоді при церкві Онуфрія у Львові під духовним проводом отця Іринія Назарка. На той час також появляються Марійські організації пань, дівчат. Ближче до тридцятих років велика увага стала приділятися студентській молоді. У 1933 році з активною допомогою Марійського товариства у Львові був організований молодіжний з'їзд під гаслом «Українська молодь – Христові». Це гасло стало назвою сучасної молодіжної організації в Україні, яка утворилась після виходу УГКЦ Церкви з підпілля.

З історії Марійської Дружини в Нью Йорку. Наша Марійська Дружина ім. Непорочного Зачаття під патронатом св. Терені від Дитятка Ісуса та св. Обличчя Христового розпочала свою діяльність у квітні 1950 року. Започаткували її українки-імігрантки по Другій світовій війні, знаходячи захист і притулок у Сполучених Штатах Америки. Вписалося до організації 82 жінки, а отці Василіяни, котрі провадять і опікуються нашою парафією, постійно подають духовну опіку. З часом організація одержала від отців видання – Марійський Статут і Катехизм. Рівно ж, Марійська Дружина затверджена Апостольським Престолом у Ватикані і у такий спосіб її діяльність лучиться із усіма іншими дружинами у Вселенській Церкві.

Дружинниці зобов'язалися сходитися раз на місяць (кожної останньої неділі) на спільну Святу Літургію з прийманням Святої Євхаристії, а опісля під проводом свого духовного провідника проводити сходи в каплиці під церквою. На даний час духовним провідником Марійської дружини є о. Бернард Панчук, ЧСВВ, який дбає про духовне збагачення учасниць. Кожна членкиня передусім повинна бути доброю християнкою, у вірі й житті дотримуватись науки католицької Церкви, визнавати все, що Церква вчить, і відкидати все, що Вона осуджує, наскільки можливо, обрати собі сповідника. Кожний повинен вважати своїм

обов'язком бодай раз у місяць приступити до Св.Тайн. Обов'язки членів Марійської Дружини перелічені у статуті, з яким завжди можна ознайомитись. У спільноту можуть вступити усі молоді люди, а особливо дівчата, віком від 20 років.

Щиро запрошуємо у нашу спільноту для спільного служіння Господу Богу, людям, одне одному через особливий та глибокий зв'язок Любові до Пресвятої Богородиці. Щоб стати членом Марійської Дружини, треба бути вписаним до парафії, брати участь при Дружині один рік часу (стати кандидатом), скласти просьбу вступу, яку переглядає Дружинна Рада і вирішує, чи прихильниця або прихильник (тепер маємо чоловіків) є бажаним в організації. Раз на рік у часі Свята Непорочного Зачаття під час Св. Служби Божої є урочисте прийняття до товариства. При цьому приймають присягу. Членство в ній зберігається усе життя. Якщо хтось кудись переїжджає, то в іншу Марійську дружину уже приймають автоматично. Така людина присвячує себе Матері Божій, складає більше молитов до неї, відвідує Марійські місця. Матір Божа є у її житті важливим орієнтиром.

Марійська Дружина, маючи певні завдання, також займається різного роду діяльністю, що веде до високої цілі, а саме: поширення почитання Найсвятішої Євхаристії і частого Святого Причастя; краса церкви; організація чувань, реколекцій, днів духовної віднови; діла християнського милосердя; пізнавальні поїздки, екскурсії, перегляди релігійних фільмів; участь у організації заходів з іншими спільнотами і тісна співпраця з парафією. Довголітня членка (+)п.Марія Лозинська перевидала втрачену книжку "Син Каяфи", давши всім можливість відчути і побачити, як можна і треба бути жертвним і милосердним. Щороку організація замовляє приблизно 30 Святих Літургій. Вони є в різних наміреннях і подані у парафіяльному віснику. Кожного Великого Посту Дружина пам'ятає своїх членів у Сорокоустах, у Велику П'ятницю розпочинає дев'ятиденну Вервицю до Божественного Милосердя Господа Ісуса Христа, а у Велику Суботу є дуже важлива і обов'язкова участь при Божому Гробі.

У Свято Покрови Богородиці, 14 жовтня 1985 року, Марійська Дружина започаткувала похід Мандрівної Ікони Почаївської Матері Божої по хатах наших вірних за старанням і жертвною посвятою (+) п. Тані Рабій. Це копія Чудотворної Почаївської Богородиці, відтворена митцем Де Філіппі, поблагословлена і наділена відпустами Святішим Отцем Папою Іваном ХХІІІ, знаходиться у монастирській церкві Отців Василіян у Мондері, Провінція Альберта, Канада. Відбитка цього образа стала нашим Похідною Іконою. Акт благословення довершив Преосвящений владика Ярослав Гавро, єпископ Чикагський на Свято Різдва Пречистої Діви Марії дня 8 вересня 1972 року. Наступного року Блаженніший Верховний Архієпископ Йосиф Сліпий переслав своє Архієрейське благословення. У 1974 році Святіший Папа Павло VI надав повний відпуст для учасників Похідної Молитовної Акції. У Нью Йорку дружина продала 29 Похідних Ікон для родинного ужитку, а кілька копій вислала до України. Під час покровського тижня Похідна Ікона є у Цекові св. Юра на тетраподі, і тоді вечорами відмовляється щоденно Біблійна Вервиця. На Празник Зіслання Св. Духа, дня 6 червня 1987 року ми започаткували щоденну раннішу Вервицю, в якій можуть брати участь всі бажаючі. Дотепер, а це вже безперервних 28 років, не було одного дня, щоб Вервичка не була відмовлена! Усі провідники взірцеві, бо це не є легко щодня раннім ранком іти до церкви на молитву о 6:45 і на Святу Службу Божу о 7:30. Варто це спробувати, так як це робить п.Соня Вацик і п.Еля Панчак, щоб бодай лише зрозуміти жертвність усіх присутніх, не кажучи вже за одержані Божі Ласки, яких нам усім є так дуже потрібно! Чи не так?

Річницю Марійської Дружини святкуємо 22 грудня на свято Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці, тому в цей день кожного року о 12 год, дня в каплиці Марійської Дружини є "Година Ласк", де протягом 1 години відмовляється Біблійна Вервиця, і всі встигають прийти скоріше, бо двері каплиці закриваються за 5 хв до 12 год!!!! На сьогоднішній день дружина нараховує 40 активних членів. Головою Марійської Дружини є пан Юрій Хома, а нашим улюбленим фінансовим секретарем є п.Дарія Покінська. Всі разом моляться і працюють на Славу Богу під духовним проводом о.пароха і ігумена Вернарда Панчука, ЧСВВ.

Приходьте до нас, щоб з любови до Матері Божої долучитись до Марійських Дружин і сповняти разом благородну і корисну працю.

Ірина Гандора

Founder of
Ukrainian Museum in NYC

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Союз Українок Америки

203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
Tel: (212) 533-4646 · Fax: (212) 533-5237 · E-mail: unwla@unwla.org · Website: www.unwla.org

UNWLA Facebook Guidelines for Branches

Some recommendations for issues that should be considered as you plan a Facebook page for your UNWLA Branch:

1. A good guide for building a Facebook Page for the UNWLA is “How to Build a Facebook Page for a Non-profit Organization,” which can be found on the Internet at <http://boostlikes.com/blog/2015/06/buildfacebookpagenonprofitorganization>.
2. Please ensure that the Facebook Header specifically identifies your Branch number.
3. Please make sure that an administrator is assigned for the Facebook page.
 - a. The administrator is responsible for updating the Facebook page.
 - b. The administrator should have an email address identifying her as your Branch Facebook administrator.
4. Please include a link on your Facebook to the UNWLA website (<http://www.unwla.org>).
5. Because the UNWLA is non-profit organization, we are limited as to what we can support and thus what we can post on Facebook (e.g., UNWLA cannot directly support ATO but we can support humanitarian aid to the soldiers and their families).
6. Please remember that your Branch Facebook represents the UNWLA and avoid posting your personal or political views and personal photos. Limit photos to official Branch functions, activities, and events.

Please be aware of the legal disclaimer which reads: “The National Board of the UNWLA is not responsible for any Facebook account (Individual, Page, or Group) maintained by a UNWLA member or for any inadvertent links to Facebook accounts that are hateful to women’s organizations or any negative advertisements.”

Please let us know if we can be of further assistance.

Zoriana Haftkowycz
Communication/Social Media Secretary

Marianna Zajac
UNWLA President

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

Coping with the trauma of war, particularly with one of the invisible but most horrible side-effects of war, is not something the mental health care system in Ukraine is prepared for. Psychological trauma from exposure to war afflicts soldiers, families, and children living in the war zone, refugees fleeing from the war zone, and families who have lost loved ones. It is a devastating condition that can disrupt daily functioning and often leads to depression or substance abuse. This trauma, now widely known as post-traumatic stress disorder (PTSD), is treatable by modern U.S. and European standards, and the most current interventions can produce dramatic results. Unfortunately, this is not the case in Ukraine where attention to and care of mental health disorders is generally neglected and mostly ineffective. To make matters worse, there is a stigma attached to mental health problems, which exacerbates the agony these victims experience.

As many of the articles and stories published in *Our Life* over the years have underscored, the UNWLA is a charitable organization, one that addresses the needs of people experiencing hardship and needing a helping hand, whether this be in our diaspora communities or in Ukraine. Since the beginning of the Maidan movement, the UNWLA Social Welfare program has focused on the needs of the average Ukrainian in Ukraine. As the struggle for freedom morphed from demonstration to outright war, so did the UNWLA's focus, and a large part of that focus has been directed at helping the wounded and the families left behind by those slain in this horrific conflict. Our most recent undertaking is the challenge of helping those suffering from mental anguish after returning from the front as well as helping the families who welcome these tortured souls home.

While visiting Ukraine in December of 2015, UNWLA Financial Secretary Vera Kushnir and I were apprised of the work at The Mental Health Institute at the Ukrainian Catholic University (UCU). The status of PTSD in Ukraine, the Ukrainian medical profession's limited capacity for addressing this problem, as well as the mission of the future Mental Health Institute (MHI) were presented to us by Dr. Oleh Romanchuk, director of the MHI, and by Nataliya Klymowska, UCU's

Vice President of Development and Communication. In the course of these meetings and discussions, the UNWLA was invited to become involved with this important project. After returning to NYC, I presented this information about the program (mission statements, budgets, timeline, etc.) to the UNWLA Executive Board as well as to Social Welfare Chairperson Lidia Bilous and her committee. The Executive Board unanimously approved the project, and the Social Welfare Committee expressed its full support for this initiative. An official agreement with the Ukrainian Catholic Education Foundation in Chicago was signed, and an initial donation of \$100,000 was deposited into the account established for this project.

The goal is to open the Mental Health Institute facility by early fall of 2016. The broad focus will be to raise awareness about mental health in general; the more specific focus is to train professionals in modern treatment approaches, to establish the clinic, and to create the specialized programs to provide appropriate treatment. In October 2015 UCU announced the establishment of a School of Rehabilitation Medicine to be headed by Dr. Ulana Suprun, Director of Humanitarian Initiatives of the Ukrainian World Congress. Dr. Suprun strongly believes that the Mental Health Institute will be a strong partner and a necessary component of the rehabilitation paradigm. She underscores that the Institute will practice evidence-based psychology and will be the leading authority on cognitive behavioral therapy in Ukraine. Taras Dobko, UCU's Senior Vice Rector, also weighed in on this issue: "We understand that a person with physical disabilities has basic rights and needs like any other person. Our goal is to return those soldiers and civilians who have suffered in the war to an independent and normal life, preserving their dignity, without creating a new generation of 'invalids' who are dependent on society to receive financial support and feel that they are 'second class.' The opening of the school is UCU's humble contribution to transforming the sphere of rehabilitation in the country."

While Mr. Dobko's statement was in reference to the UCU School of Rehabilitation, the same can unequivocally be said in reference to the Mental Health Institute. The healing of the "whole" person must address both the body and the spirit: the former through physical rehabilitation and the latter through mental rehabilitation. The UNWLA is committed to MHI's mission of raising awareness about mental health issues and, as Mr. Dobko stated, this will be the UNWLA's "humble contribution to transforming the sphere of [in this case, mental] rehabilitation in the country."

JUST A YEAR AWAY. . .

The XXXI UNWLA Convention will take place **May 26–29, 2017 in Tampa, Florida**. A lot of work by many people goes into organizing a successful convention, so the Convention Committee has been working very diligently for months to make this important event a worthwhile experience for all participants.

The first meeting of the Convention Committee, with the convention liaison from headquarters, Vera Kushnir, was held on April 1, 2016 in North Port, Florida. At this meeting, Vera Kushnir went over the responsibilities of the various committees (financial affairs, budget, coordination of events, and plan of work). After much discussion, a slogan for the convention was chosen:

Our Membership—Our Strength

XXXI UNWLA CONVENTION PLANNERS:

Convention Chair: Lidia Bilous
Convention Vice-Chairs: Roxolana Yarymowych and Olya Sperkacz
Corresponding Secretary: Larissa Spon
Recording Secretary: Roma Guran
Treasurer: Natalie Santarsiero

CONVENTION SUBCOMMITTEES

REGISTRATION COMMITTEE.....Ann-Marie Susla, Br. 56
ADMINISTRATION AND RECEPTIONS COMMITTEEDaria Tomashosky, Br. 56
PROGRAM COMMITTEE.....Oksana Piasecky, Br. 17
SPONSORS/ FUNDRAISING COMMITTEE.....Natalie Santarsiero, Br. 136
PRESS/PUBLIC RELATIONS COMMITTEE.....Vira Bodnaruk, Br. 56
BOUTIQUE/ GIFT SHOP COMMITTEE.....Bohdana Puzyk, Br. 56
DECORATIONS/EXHIBIT COMMITTEE.....Olya Czerkas, Br. 124

The main objective of our convention is to inspire, to increase active and informed participation in our organization, and to provide a forum for the communication of our goals and accomplishments. Come meet passionate women from across the United States who are making a difference in the UNWLA!

Because the XXXI Convention will take place in Florida, the following four Branches-at-Large have taken it upon themselves to serve as hosts for the XXXI UNWLA Convention: Branch 17, Miami; Branch 56, North Port; Branch 124, St Petersburg; and Branch 136, Naples.

Florida is known as "the sunshine state" and "paradise on earth" because of its mild and sunny climate all year round. Therefore, we invite delegates, members, and visitors from all parts of the United States to use this opportunity to combine business with pleasure. To facilitate this, we shall plan recreational programs before and after the convention for the delegates as well as recreation for spouses and guests during the convention: Take time to visit the beach, play golf, see the Dali art gallery, or swim in the Gulf of Mexico!

Please make plans to join us in sunny Florida for the XXXI UNWLA Convention.

Lida Bilous, XXXI UNWLA Convention Chair
Vira Bodnaruk, XXXI UNWLA Convention Press and Public Relations Chair

SOFIA'S JOURNEYS

*The March 2016 issue of Our Life featured a Ukrainian-language article about how young Ukrainian Americans can help Ukraine by going there as volunteer teachers. The author, Orysia Soroka of UNWLA Branch 137, noted that this can be a mutually beneficial experience that allows students in Ukraine to learn about life in America and simultaneously allows young Ukrainian Americans visiting their ancestral homeland to reconnect with their roots and gain a better understanding of a country that continues its struggle to establish itself as a truly independent sovereign state while defending itself against a rapacious neighbor that wants to reassert its imperial hold over Eastern Europe in general with Ukraine as the ultimate prize in particular. Ms. Soroka also forwarded to us an article written by her daughter Sofia, a young woman born in Ukraine but raised in the United States who has recently worked as a volunteer teacher at UCU while also working to fulfill requirements of an Advanced Study Grant from Boston College. Published in the December 2015 issue of **Kaleidoscope International Journal**, Sofia's article, "Ukrainian Politics Since the Euromaidan," provides an interesting analysis of contemporary Ukraine. The article we are featuring in this month's issue of Our Life is based on an interview with Ms. Soroka who graciously agreed to share details of her life, her work, her recent experiences in Ukraine, and her views on Ukraine's future. – tsc*

How old were you when you came to America? How did it feel to go back to Ukraine?

I was five years old when I moved to America. When leaving Ukraine, I told my grandmother that I would just take a ride on the airplane and come right back. Since moving here in 2000, my family tries to go back every few years, but before I went in the summer of 2015, I hadn't been in Ukraine for four years. It was amazing to go back but complicated in that identity is almost relative: In America I identify as a Ukrainian (partly because I attended Ukrainian Saturday school and participated in CYM, speak Ukrainian at home and eat Ukrainian food), but in Ukraine I am "the American" with my accent and clothing, ideas, etc. Aside from this mini-identity crisis, it was incredible to be among "my people," where everyone speaks the same language, has the same religion and tradition. I felt immediately connected to most of the people I met . . . the external divisions (race, language, nationality, culture) present in America were nonexistent.

Why did you choose to go to Boston College? Was it a good choice?

BC's campus is very compact and its own little community. Moreover, Boston is a great city for college; there are so many other students here and things to do and see. . . . The emphasis is on undergraduates, and there are fewer than 10,000 students, which is comfortable. BC is a liberal arts school, which means I was required to take philosophy and theology along with other classes to

fulfill university core requirements. This gave me a really good broad general understanding of many subjects and connected me with professors in different faculties. One reason that I had the opportunity to conduct research in Ukraine is because my political science professor took the initiative to nominate me for the Advanced Study Grant; this kind of close interaction is somewhat more difficult at a larger university. I also love the Jesuit aspect of the school, that we have crucifixes in classrooms and mass on campus and are frequently reminded of the Jesuit ideals in class.

What made you decide to choose International Studies and Economics?

I am concentrating on Economics within the International Studies major (other concentrations include Political Science, Ethics and International Social Justice, Global Cultural Studies). I chose this major because it is interdisciplinary and allows me to take classes in diverse fields (from history and politics to economics and ethics) all within one major. I like economics because it is almost like quantified psychology—you study motivation and interests but in a way that has great implications for local policies and international action.

When and how did you get the grant from Boston College?

My political science professor from freshman year emailed me one day, informing me of the opportunity to do independent university-funded research and asking if I would like to be nominated.

I immediately agreed to accept this opportunity and worked with him to develop my research plan and proposal for the University Fellowships Committee.

What was your personal interest in getting this grant?

I wanted to travel to Ukraine and see my family. I also wanted to work on a project where I could show people in America a different side of Ukraine—not merely as a war torn country with a destabilized government, failed state—but as a country with a difficult history, a country that also has an active civil society populated by individuals willing to cooperate to help others and work to improve their own situation.

What was your specific assignment for this study grant?

Part of the grant application is to submit a proposal for research, so the “assignment” is more or less self-selected, pending approval from grant administrators. My proposal for the research project was twofold:

1. To interview representatives of the UN, federal and local government, and NGO/volunteer organizations to gauge their relative contributions to the humanitarian crisis in Ukraine, and
2. To volunteer as a teacher at the English Summer School organized by the Ukrainian Catholic University.

One unanticipated benefit of the grant was that I had the opportunity to meet and to interview Member of Parliament (MP) Hanna Hopko (Head of Committee on Foreign Affairs). MP Hopko is also involved in many internal projects, including enacting reforms for increased tobacco control featuring a smoking ban in all public indoor areas, medical reforms that will increase public access to medicine, judicial reforms that will allow for the review of contested decisions, and others similar reforms. She belongs to a new generation of politicians not mentally or physically connected with the illicit post-Soviet approaches to representative work. I was also privileged to work closely with her team; as one of my first tasks, she requested that I prepare a report describing foreign affairs committees in the parliaments of different countries, comparing them to the work and protocol of the Ukrainian committee as a tool to improve the efficacy and organization her Parliamentary committee. The experience was overwhelmingly positive and revealed for me the great amount of progress made in Ukrainian government. Every member of MP

Hopko’s staff was incredibly friendly and welcoming. For the duration of my stay we communicated exclusively in English to improve their English, a critical skill in the field of foreign affairs.

Member of Parliament (MP) Hanna Hopko (left) and Sofia Soroka

What was most exciting about your work?

It probably sounds juvenile, but it was exciting to meet important people—heads of organizations, leaders in government—and have them speak to me as an equal and as a researcher or representative of the diaspora. On the other hand, they were probably very confused (at least at first) about who I was and what I was doing there—just imagine, a random American student asking you for an interview out of the blue on your involvement with the humanitarian crisis. I sometimes felt there was apprehension as to my motives, and some of the political leaders responded in very politically correct terms, wary of revealing some of their struggles and shortcomings.

What were you expecting when you went to Ukraine? Were your expectations accurate?

I had known beforehand of the immense role of volunteer groups and citizens themselves helping Internally Displaced People (IDPs), especially because a significant number of IDPs found housing with ordinary people instead of at public shelters, etc.). In this sense my expectations were accurate. I had not realized; however, how organized the volunteer groups were and how they were able to resolve everything from physical needs to social issues of regional mistrust with such limited resources and experience. For example, the center for volunteers organized outings and sports events, typically soccer games, between families of IDPs and those who had members fighting in ATO).

Did anything surprise you? Did anything (or anyone) annoy you?

When speaking with the head of the Lviv Center of Volunteers I was surprised to hear that many of the people volunteering were Internally Displaced People (IDPs) themselves. It was very nice to see people who had struggled themselves give back and work within society to help others who were struggling . . . but he also mentioned that there was an initial mistrust between people from the East and West. That was to be expected, but what truly annoyed me was the expectations that some IDPs had and the resulting frustrations that they expressed to the wrong people. Many came to the West expecting an existing government enforced social system that could help them with housing and other things. In fact, some IDPs felt entitled to specific treatment corresponding with their rank or position formerly held in the East and took it for granted that others were opening up their homes to give them shelter or providing them with food and clothing. Such expectations may be warranted under certain circumstances, but realistically, the government of Ukraine at the time did not have the capacity to establish ideally functioning social structures. Unfortunately, some of the IDPs took out their frustrations on the volunteers who were actually helping them and also on the people of Lviv, criticizing their inefficiency. This was frustrating and annoying because Lviv, at the time, was taking in over 11,000 displaced people and the resident citizens of Lviv were giving their time and energy to help. Despite their efforts, in certain instances, their work was not only unappreciated but also criticized. Another thing that annoyed me was something I discovered while working with the students at UCU. Some of the students, people my own age, were totally ignorant of what was going on politically in Ukraine. I understand that young people in many countries are frequently unaware of broad political issues, but in America ignorance is a privilege; we have an established political system that ensures freedom and prevents corruption. In Ukraine, citizens cannot afford to be ignorant and uninvolved; instead, they must hold the government responsible for internal restructuring and improvement.

Did anything depress you?

I spoke to some people in Lviv who said that beside the economic downturn, one wouldn't even realize that there was fighting on the other side of the country. Life goes on as usual for most people,

and I am saddened by how easily we humans become desensitized to violence and also by discovering how easy it is to forget the big picture when the fighting is "out of sight and out of mind."

Did something (or someone) inspire you? Explain.

While at UCU I met a girl who had given up an internship trip to Poland over the summer to volunteer and help the families of ATO fighters. This sacrifice was entirely selfless, something she chose to do because she felt that she had a responsibility to help her country and the Ukrainian people in a time of struggle. I do not know many people who would give up an opportunity for personal advancement and enjoyment to help others, but this is what she did and her choice reflected the choice of many other volunteers.

You mentioned that you also volunteered to teach English to students at Ukrainian Catholic University. What materials did you use? What were the students like? What did you gain from this experience?

A family friend in Ukraine works at UCU, and he recommended the volunteer position. Grammar books and class materials were provided for each level. The students were just like students anywhere else—they wanted to learn, some worked hard, some were lazy, most were inquisitive, funny, etc. It's difficult for me to give an unbiased opinion because most were my age. There were about 25 of us teachers and over 110 students. Each of us taught English class with a co-teacher and also taught three elective classes on any topic we chose. What surprised me was that half of the teachers had absolutely no connection to Ukraine—there were student volunteers from Hawaii and Canada and Venezuela and Europe. It was a little odd that they had chosen to spend their summers volunteering in a faraway country they knew little about, where they didn't know the language, food, or customs, and where safety was questionable. I know I probably wouldn't be able to do this if I didn't have Ukrainian roots. But they did, and as a result, I met many interesting, good people, mostly because that is the kind of person this type of summer activity attracts. As a result, I now have connections around the world. I would highly recommend this program to anyone; it is extremely rewarding, and you get to work with great people in an incredible institution (Ukraine's first private university) doing something very worthwhile for Ukrainian students.

Would you go back to live in Ukraine?

I absolutely would. To be honest, I am not sure if that would be for a few years or for a lifetime, but the idea is appealing because most of my family is there and I loved the openness of a community of people who share my language, my culture, my history—the homogeneity is comforting—that isn't something you easily get in America.

What advice would you give to someone else thinking of going to Ukraine to do something similar to what you did? (what to do or what not to do)

I would definitely recommend travel to Ukraine for students, whether it is to work on a research project or for volunteer work or simply as a tourist, it doesn't matter. It's a beautiful (and underrated) country and there are many things to see and do.

Your opening statement in the article that was published in *Kaleidoscope International Journal* is “The French nation lived through five revolutions to become the stable state it is today—hopefully, Ukraine will only

need two.” This sounds quite optimistic, so please explain who or what makes you feel this optimism.

Having studied Ukrainian history extensively, I know that the nation has been occupied by Russia, Austria, and Poland, among other invaders. Despite this oppression, Ukrainians have organized two peaceful uprisings in the last two decades, evidence that they are willing to fight for the betterment of their situation. Geographic realities place Ukraine next to powerful adversaries, but what Ukrainians demand is consistent with global standards of sovereignty, freedom, stability, and peace. When these guiding values are so good and so in tune with progress, one has to believe that they will eventually be achieved, through personal effort and with the assistance of other states and institutions that share similar principles. Finally, optimism is necessary for any positive change to occur, mostly because no one will work for improvement and no idea will progress unless people first believe that their actions and ideals are achievable.

(Photographs by Taras Vaskiv)

UCU Students during summer sessions 2015

Історія однієї фотографії

На фотографії стоїть молоденька Анна Шайген у весільному строї. Нещодавно минула перша болюча річниця відходу у вічність цієї жінки Анни Шайген-Стахів, бабці мого чоловіка. Мені захотілося написати про неї, бо її життєва історія була надзвичайна і, водночас, така типова для українців, які перейшли жорна ХХ століття і вижили після випробувань, що випали на їхню долю.

Народилась наша бабця Анна 18 грудня 1921 року в селі Яцківці, що на Тернопільщині, в родині Марії і Івана Шайгенів. Змалку була привчена до праці на батьківському господарстві, вміла смачно спекти та зварити, а ще мала талант до шиття. Мабуть, ще дитиною на рідній землі навчилася вона сумлінно ставитись до виконання будь-якої праці, була дуже обов'язкова і дисциплінована. У 1941 році Анна вийшла заміж за односельця Мирослава Стахова, який на той час вже відбував кару у польській в'язниці, куди потрапив за українську патріотичну діяльність. Та недовгим було щастя молодого подружжя.

Під час Другої світової війни Мирослава забрали до Німеччини, а звідти, після кількох років в таборах ДР, він потрапив до Америки. Допоміг рідний вуйко, який належав до Василянського монастиря в Гленкові, Нью Йорк. Довгий час Анна не знала, чи Мирослав живий, а згодом почала діставати його

листи через треті руки, адже ж листуватися з родиною з-за кордону було неможливо. В голодні повоєнні роки Анна виживала, як могла: тяжко працювала в колгоспі, шила людям одяг. А вдома була за господаря і за господиню. На руках у неї була маленька донечка Марійка та старші батьки. А ще нова влада викинула її з дитиною з щойно збудованої власної хати, яка на той час була найбільша в селі. Повернули хату родині тільки в 90-х роках, а до того там, в чотирьох просторих кімнатах, містилася школа.

Саме в ті тяжкі часи Анна дала Богові обіт: якщо Господь поверне її чоловіка, вона ніколи не пропустить церковної Служби Божої. І диво відбулося. У 1967 році Анна прибула до чоловіка в Нью Йорк через 23 роки розлуки, залишивши в Україні дочку з чоловіком і двох онуків.

Прибувши до Нью Йорку, насамперед, Анна записалася до парафії церкви Св. Юра і, здійснюючи свою обітницю, жодного дня не пропустила Служби Божої. Вона приходила до церкви на найпершу ранішню відправу, а потім йшла до праці. Кожної п'ятниці Анна робила голубці в церковній кухні. Також, відколи започаткували Український фестиваль на 7-ій вулиці, Анна завжди, доки могла, працювала в кухні. Як і всі емігранти, пішла до праці. Неодноразово діставала відзнаки за сумлінну працю від компанії New York Life, до якої належала протягом багатьох років. Була жертовна; разом із чоловіком допомогли збудувати церкву в рідному селі і оплатили іконостас. Не була байдужа бабця і до подій в Україні, яку відвідала 13 разів.

Бабця і дідусь допомогли моїй сім'ї переїхати до США і дали нам притулок в своєму невеличкому помешканні в Мангеттені. Вони водили до садочку правнуків, записали їх в школу Українознавства, в танцювальну групу Р. Богачевської та до Пласту. Кожного року бабуся запрошувала нас до себе на Святий Вечір, Різдво і Великдень, готуючи святкові українські страви. Вона також шанувала американські свята; ми всі збиралися в неї на День Подяки з традиційним індіком.

В останні роки свого життя бабця мешкала на мальовничій оселі Золота Осінь, що неподалік Союзівки, під дбайливим наглядом дочки і онуків. Ми намагалися ogrіти її любов'ю і тим родинним теплом, яке вона віддавала нам усім протягом свого життя. Вже тяжко хвора і прикута до візка, вона і далі відвідувала церкву. У вікно своєї світлої кімнати бабця бачила соняшники, чорнобривці і айстри, які так нагадували їй Україну.

Наша бабуся не була політиком, ані громадським діячем – тим цементом, що скріплює громаду. Але вона була тою цеглинкою, з яких складається великий міцний мур нашого народу.

Олена Немелівська, пресова референтка Округу СУА Нью Йорк.

Celebrating a Life

On May 8 of this year, Teklya Husiak, a long-time member of UNWLA Branch 72, celebrated her 100th birthday with her children and grandchildren, nieces and nephews, and friends of all ages. Her family decided to honor their loving mother and grandmother by writing and sharing the centenarian's life story. We join the family in congratulating Mrs. Husiak on this special occasion and on a life well lived.

Teklya Husiak (nee Petryk) was born May 8, 1916 in Hammond, Indiana near Chicago, Illinois, the first of eight children born to Kathryn and Danylo Petryk. After WW I, the family (which now included two additional children) moved back to their hometown of Fedropil, near Peremyshl, which was part of Poland at the time. Between the 1920 and 1930 five additional children were born. The family owned a small farm with a single cow named 'Zosyia.' They lived in relative calm under Polish rule and prospered in the pre-WWII years.

Between 1920 and 1937, Teklya and her sisters were members of Soyuz Ukrainok of Ukraine and also members of the Prosvita educational society. With clouds of war on the horizon, Teklya and her two American born siblings, Elias and Olga, were able to emigrate back to the United States (Teklya in 1937, Elias and Olga in 1938), but only under the auspices of an American sponsor; the Great Depression was still lingering, and the three American-born sibling spoke no English. All three settled in New York City, became members of the St. George parish, and continued their involvement in the Ukrainian American community. Teklya became a member of UNWLA Branch 72. It was in NYC that she met her husband to be, John Husiak, a Ukrainian immigrant from the village of Mostyska, which was not far from Teklya's hometown of Fedropil. They married in 1943 while John was serving in the US Army. The couple settled in Brooklyn, New York, and ran a small plumbing and heating oil supply business after the war.

Teklya lost contact with her parents and siblings during the war. Years later she discovered that they had all been arrested and deported to Siberia, victims of Stalin's brutal resettlement policies. Her father perished in the labor camps in Siberia; most of the children were scattered

throughout Siberia and the Soviet Union; only her mother and youngest sister, Stefa, were allowed to remain together.

Life in America was kinder. In 1947, Teklya's first son Danylo was born. A second son, John, was born in 1948, and a third, Stephen, was born in 1951. Although the family lived in Brooklyn, not in the hub of the Ukrainian community in the Lower East Side, they remained closely tied to the other Ukrainians through the Church, the Ukrainian Saturday school, the scouting organization Plast; they vacationed at Soyuzivka in the Catskill region of New York.

In 1971, Teklya embarked on a trip to the Soviet Union to reunite with her surviving siblings: her brother Bohdan who had returned to Ukraine and lived near Lviv, her sister, Lesia who lived in Kherson, and her baby sister, Stefa who, after returning from Siberia, was allowed to resettle only in Crimea where she lives to this day, now sadly as a Russian citizen, a status forced upon her by the Russian occupation of Crimea in 2014. It was while Teklya was on this reunion trip to the USSR in 1971 that her husband, John, only 62 years old, died in his sleep at their home in Brooklyn. It was a devastating blow, but Teklya survived and soldiered on, staying active within in family and community circles.

Since 2001, Teklya has lived in the East Village community of New York City, near St. George's Church. Teklya is currently a Member at Large of the UNWLA. She attends the weekly bingo sessions hosted by the Ukrainian Samopomich Senior Citizens Center and enjoys spending time with her family: granddaughter Laryssa (daughter of Danylo who died in 2008); son Stephen and his son Michael; and son John and his wife Carole and their three children, Emily, Kathryn, and Elias.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Щиро вітаємо наших жертводавців, посестер-союзнок та стипендіатів в Україні із Празником Воскресіння Христового! Щастя Вам, Боже!

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Гості в нашім бюрі

Членки Контрольної Комісії СУА загостили до Стипендійного бюро СУА в Матавані, Н.Дж. провести перевірку.

Зліва: Марія Томоруг, Ярослава Мулик, М. Оріся Яцуць і Анна Кравчук.

Також ми радо вітали членок 86-го Відділу СУА Оксану Стеранку та Зоряну Гафткович.

Гостям завжди раді!

До нас пишуть стипендіати – радіємо їхніми успіхами!

Олег Білань, 1983 р.н, м. Радехів, Львівська обл., Україна.

[...] Отримував стипендію СУА від 2003 до 2009 р. під опікою довголітньої спонсорки Наталії Пойда. З її поміччю дійшов до та завершив докторат в 2009 році. Після захисту дисертації одержав науковий ступінь кандидата технічних наук за спеціальністю технічна електрохімія.

Стипендійна акція мала двоякий вплив на моє життя.

По-перше, соціальний. Я дізнався, що є багато людей з аналогічними сімейними проблемами, а найголовніше, що є люди, які можуть і хочуть допомогти. Завдяки цьому я отримав підтримку, щоб впевненіше дивитися в майбутнє.

По-друге, прикладний. В 2004 році персональний комп'ютер був дорогою рідкістю. Люди, які могли його налаштувати чи відремонтувати, були ще більшою рідкістю. Завдяки стипендійним коштам я зміг придбати свій перший, не найсучасніший, вживаний комп'ютер. Це дало значний поштовх у навчанні і подальшій кар'єрі.

Дякую за Вашу допомогу!

Бажаю Вам здоров'я і натхнення!

[...] Я дуже вдячний за роки підтримки, яку Ви надаєте мені та іншим молодим українцям. Завдяки Вашим коштам я зміг оплатити своє навчання. Цього року я закінчую університет із ступенем бакалавра.

Ще раз дякую за Вашу підтримку.

*Олександр,
Рівненська область, Україна.*

Запрошуємо загостити до нас за домовленням телефоном 732-441-9530.

Будь ласка, залишіть записку, або е-поштою: email: nazustrich@verizon.net

MARCH 2016 DONATIONS IN MEMORY OF MARIA POLANSKYJ

До нев'янучого вінка та в пам'ять Почесної членки СУА та довголітньої референтки стипендій при Головній управі СУА, бл. п. **Марії Полянської**, дійшли додаткові пожертви:

В пам'ять бл. п. **Марії Полянської** пересилаю **330 дол.** на стипендію студентці в Україні від 91-го Відділу СУА у Бетлегемі, Пенсильванія.

В імені членок 91-го Відділу передаю щирі співчуття родині та сестрі Анні Кравчук.

Оксана Козьяк, голова 91-го Відділу СУА.

У пам'ять моєї товаришки-пластунки бл. п. **Марії "Міцьки" Полянської**, складаю **77 дол.**

Родині Покійної найглибші співчуття.

З пошаною, Зірка М. Ключас, Н.Дж.

Прилучуюся до Меморіального фонду імені бл. п. **Марії Полянської** та складаю **50 дол.** в пам'ять Покійної.

Дарія Самотулка, Н.Дж.

ІЗ РІЗНИХ НАГОД

Із Днем народження Дорогої Ані Кравчук, Почесної голови СУА, складаю **100 дол.** на навчання сиріт в Україні через 83-ий Відділ СУА в Нью Йорку. Ані бажаю всього найкращого та Многих Літ!

Ліда Черник, Почесна членка СУА.

Welcome, congratulations and thank you UNWLA Branch 136!

In honor of our official Christening Celebration, UNWLA Branch 136 of Naples, Florida is donating **\$1,000.00** to the UNWLA Scholarship Program.

Lidia Devonshire,
UNWLA Branch 136 Scholarship Chair.

Congratulations Lidia on your election as Scholarship Chair!

We look forward to working with you.

Збірка 49-го Відділу СУА

Enclosed are the checks we have collected for the UNWLA Scholarship Program so far.

I will continue my efforts.

Zoriana Bunche

UNWLA Branch 49 Scholarship Chair

200 дол. – 49-ий Відділ СУА;

по 100 дол. – Mary Bodnar, Dr. Ulana Loza, Fred & Anastasia Marc, Anna Polishchuk;

25 дол. – Gloria Long;

20 дол. – Ihor & Christine Moroz;

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ 2016 р.

1,000 дол. – Новий 136-ий Відділ СУА, Флорида, (136);

660 дол. – 56-ий Відділ СУА, Флорида, (56);

645 дол. – Збірка 49-го Відділу СУА;

500 дол. – Наталія Кравчук (28);

по 330 дол. – Dr. Luba M. Zuk Levy, Yara Litosch (56),

300 дол. – Іванна Головата (56);

225 дол. – Ігор Пугач;

по 220 дол. – Ігор Бемко, Thomas & Tatiana Ferar-go (98), Остап і Галина Якубович (98),

із Мем. Фонду Лідії Бурачинської Рудик (90),

із Мем. Фонду Сесилії Е. ДеБайло (65),

110 дол. – Rev John and Mrs. Anastasia Fatenko (56),

21 дол. – Рената Бігун (28);

20 дол. – Ольга Коваль (24);

Спасибі за Вашу благодійність!

Анна Кравчук, почесна голова СУА,
член Комісії стипендій СУА,

М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

До уваги авторів і дописувачів!

Просимо надсилати статті, питання та пропозиції українською, або англійською мовою електронною поштою на адресу, яка надрукована на другій сторінці обкладинки журналу "Наше Життя": unwlaourlife@gmail.com

ЛЮТИЙ 2016 р.

ФОНДИ

На тривалий Фонд ім. **Володимира і Катерини Воловодюків** складаємо 20.000 дол.

Володимир і Катерина Воловодюки

ДАТКИ НА ВИСТАВКУ ГНІЗДОВСЬКОГО

по 1,000 дол. – Дарія Курилко, Марійка Мартюк, Ірина Куровицька, Орест і Лідія Глют

ДАТКИ НА МУЗЕЙ

5,000 дол. – Ада Кулик

1,000 дол. – Данієл Кашімер

544.10 дол. – Ксеня Кузьмич

500 дол. – Богданна Слиж

по 100 дол. – Дарія Кульчицька, Володимир і Анна Саф'ян, Орест Веселий, Ганна Зирук, проф. Александер Мотиль, Wolodymyra Krasniansky

по 60 дол. – John & Christine Fiore, Wolodymyr & Wolodymyra Wasiczko, George & Alexandra Rakowsky, Nestor & Anisa Shust

по 50 дол. – Володимир Боднар, 113-й Відділ СУА, Sheri Bentley, Наталія Сигіда, Дарія Дикий, Irenaeus & Oksana Isajiw, Luba Nowak

по 30 дол. – Марія Слободян, Александра Юзенів, Luba Kinach, Alexandra Paliyenko,

по 25 дол. – Оля Савицька, Оксана М. Манди-бур, Irene Starozytnyk

по 20 дол. – Петро Савескі, Олег і Марія Грегорет

35 дол. – Helen Kotsiumbas

по 10 дол. – Анна Гбур, Roksolana Luciw, John P. R. Garbera

8.05 дол. – Галина Буба

5 дол. – Anne B. Salemmme

3 нагоди 80-ліття **Ольги Гной** складаю 50 дол.

Оксана Лопатинська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять св.п. **Наталії Клапінцак** складаю 100 дол. Ліда Гайдучок

У пам'ять св.п. **Наталії Клапінцак** складаю 25 дол. Надія Бігун

У пам'ять св. п. **Мирослави Тершаковець** складаю 25 дол. Надія Бігун

У пам'ять св.п. **Мирона Чолгана** складаю 200 дол. Ксеня Кузьмич

In memory of **Elizabeth Freed**, a long time supporter of the Museum I am donating \$50.

Patricia K. Porta

У пам'ять **бл. п. д-ра Романа Трохимчука** складаємо 50 дол. 113 Відділ СУА

БЕРЕЗЕНЬ 2016 р.

ФОНДИ

В пам'ять бл. п. **Ореста Качмарського** на меморіальний фонд ім. Марти і Ореста Качмарських приятелі складають: **200 дол.** – Наталія і Модест Захарченки, **100 дол.** – General (Retired) Volney F. & Belva J. Warner, **50 дол.** – Peter & Larissa Kebuz

На тривалий фонд ім. **Юрія і Оксани Мельниковичів** складаю **5,000 дол.**

Христина Мельникович

У пам'ять св. п. **Марії Захаріяевич** складаємо **140 дол.** на тривалий фонд ім. 67 Відділу СУА. 67 Відділ СУА

ДАТКИ НА ВИСТАВКУ ГНІЗДОВСЬКОГО

по 1,000 дол. – Ігор і Ольга Левицькі, Алла і проф. Ярослав Лешки

ДАТКИ НА 40-ЛІТТЯ УМ

По 5,000 дол. – Оксана Байко, Люба Фірчук, Ліда Гайдучок, д-р Ігор і Александра Савчук

Датки на Музей

1,250 дол. – Johnson & Johnson (matching Мікола Дармохвал і Зоряна Гафткович)

2,796.00 дол. – Estate of Olga Chupak

по 1,000 дол. – 86 Відділ СУА, Відд. 86 СУА, Deutsche Bank (matching Тамара Лащик) Merck Foundation (matching д-р Марія Мотиль)

520 дол. – Алекс Непрель

по 500 дол. – The Glenmede Trust Company (matching donation of Vladimir deVassal)

300 дол. – Алла і проф. Ярослав Лешки

296 дол. – Give with Liberty (matching Андрій Приходько)

200 дол. – Col. John S. Kark

по 100 дол. – Наталія Кравчук, Іван і Христя Макар, Anna C. Ulitsky, Oxana Olach, Michael Pylpoczuk, Dr. Alex & Zorianna Latyshevsky, Drago & Kateryna Rosandich,

по 80 дол. – Аня Аллара, Галина Корсун

53.90 дол. – Merck Foundation (matching Андрій Тершаковець)

по 60 дол. – Юрій Слиж, Ярослав і Стефанія Олаць

по 50 дол. – Любомира Хома, John K. Skrypak
 40 дол. – Ліса Басараб
 30 дол. – Надія Оранська
 по 25 дол. – Петро Голец, Алекс Качмар, Рома
 Льків, Maryann Mysyshyn
 20 дол. – д-р Микола Баранецький
 16 дол. – Александра Калужик
 по 10 дол. – Ірена Пташник, Володимир і Анна
 Сафіян, Walter Czerpizak, Dolores J. Graham
 7 дол. – AT&T (matching Андрій Хоменко)
 5 дол. – Dr. Laura Larysa Zaika
 2 дол. – Л. Клецов

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять св. п. Яреми Козака складаю 50 дол.
 Звенислава Лебедович

У пам'ять св. п. Володимира Барановського
 складаємо 100 дол.
 проф. Роман і проф. Зірка Воронки

У пам'ять св. п. Софії Лади складаємо 100 дол.
 проф. Зірка і проф. Роман Воронки

У пам'ять св. п. Яреми Раковського складаю
 70 дол. Надя Дейчаківська

У пам'ять св. п. Анастазії Гірняк родина та
 приятелі складають: 250 дол. – Стефан і Воло-
 димира Сливоцькі, по 100 дол. – Марія Штог-

рин, Ігор і Люба Декайли, Олег і Оксана Лопатинські, Анна Клоків, Богдана Слиж, Оля Гной, Дарія Байко, 70 дол. – Роман і Оксана Самокіш.
 по 50 дол. – Стефанія Семущак, Влодко і Марія Уздейчук, Henry & Helen Pogoda, Ірена Вербицька, Александра Юзенів, Ольга Василик, по 30 дол. – Марійка Кулик, 25 дол. – Марія Скасків.

У пам'ять св. п. Ніни Ільницької родина та приятелі складають датки на УМ. 250 дол. – Марія Шуст, Стефан і Володимира Сливоцькі. по 200 дол. – Любомир і Оксана Крушельницькі, Алла і проф. Ярослав Лешко. по 100 дол. – Микола Галів, Sarah Noll & Norman Y. Lono, по 50 дол. – Стефа Стефанюк, Алла Черний, Оксана Лобачевська, Марія Проскиренко і Стефан Вельгаш, Kiley Armstrong, Angela Pretash & Family, 30 дол. – Ann M. Sullivan, по 25 дол. – Frank Finkenberg, Alan & Joan Zale, 20 дол. – David & Marlene Bandfield & Family

У пам'ять св. п. Івана Гембари складаю 100 дол.
 Оля Гной

У пам'ять бл. п. Іванни Мельник Гаврилюк складають 100 дол. Нестор і Марта Базарко

Щиро дякуємо за підтримку!
Управа і адміністрація УМ

ЛІКА

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

\$50 In memory of **Eileen Brown**, the mother of our nephew's wife, we are making a donation to the UNWLA Orphans Fund. May she rest in Peace.
 Wasyl and Dozia Bystrianyk

\$50 In memory of our dear brother-in-law **Mykola Ruzylowych**, May he rest in Peace.
 Wasyl and Dozia Bystrianyk

ФОНД ДОПОМОГИ БАБУСЯМ

200 дол. 106-ий Відділ СУА в Гартфорді.
 50 дол. В пам'ять бл.п. **Ліни Косик** – товаришки-союзанки з 29-го Відділу СУА в Чікаго.
 Рута В. Галібей

Пресовий фонд НАШЕ ЖИТТЯ Press Fund

OUR LIFE

300 дол. 106-ий Відділ СУА в Гартфорді.

В пам'ять бл.п. **Романа Старожитника**, чоловіка нашої членки. Дружині п. Стефі засилаємо щирі співчуття.

100 дол. 65-ий Відділ в Нью Бронзвік
 по 50 дол. Оля Городецька, Наталка Головінська, Анна Литвин.
 по 20 дол. Соня Лонишин, Марія Слободян, Ірина Старожитник, Марія Цісік.
 65-ий Відділ СУА в Нью Бронзвік

\$50 Motria Kuzysz
 50 дол. В пам'ять нашої дорогої членки, бл.п. **Ліни Косик** 29-ий Відділ СУА
 100 дол. Замість квітів на могилу бл.п. **Ростислава Хомяка.** Марта і Нестор Базарко

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

- \$2,000 Daniel Kashimer
- 1,000 дол. З нагоди 40-го ювілею Українського Релігійного і Культурного Осередку ім. св. Андрія в Норт Порті, Флорида.
Остап і Анна Мацілінські
(членка 96 і 56 відділів США)
- \$1,000 In honor of our official christening celebration.
UNWLA Branch 136 of Naples, FL.
- \$1,000 In memory of my beloved husband, **Myron Martiuk**, through Branch 136.
Rosemarie Martiuk
- Збірка 106-го Відділу США в Гартфорді, Конн.
- 200 дол. 106-ий Відділ США в Гартфорді, Конн.
по 100 дол. Андрій та Ірена Бойко, хор-ланка "Галичанка", Мирослава Кузьо, Андрій та Світлана Рокицькі, Ярослав і Катруся Заставські.
по 50 дол. Євген і Лана Бабій, Мелянія Кузьма, Мг. & Mrs. Miguel Paxi.
45 дол. Юрій та Зоряна Мішталь.
40 дол. Юрій та Інна Стахів.
по 30 дол. Надя Гафткович, Богдан Скопляк.
по 25 дол. Григорій та Ольга Якимів, Володимира Теслюк, Михайло і Галина Шулевські.
по 20 дол. Роман Зелез і Марія Зелез, Ярослав Капій, Мирон Колінський, Магда Кольцо, Марта Ломага, Омелян і Світлана Марків, Таня Осадца, Ірина Остапук, Зірка Рудик, Мг. Terlesky, Валентина Чудовська.
- 10 дол. Ілля Семчишин.
- 100 дол. В пам'ять сл.п. **Мирона Наваринського** складаємо даток через 56 Відділ для сиріт в Україні, батьки яких загинули на Війні Гідності. Марійці – дружині Покійного складаємо глибокі співчуття.
Ліда і Михайло Белендюки.
- 100 дол. У світлу пам'ять **Мирона Наваринського** складаю через 56-ий відділ США даток на Сироти війни в Україні. Марійці-дружині покійного мої щирі глибокі співчуття! Вічна Йому Пам'ять!
Надія Іванчук.
- В пам'ять **Мирона Наваринського**
- 150 дол. Марія Наваринська
по 100 дол. Роман і Слава Малюк, Зенон і Оля Савчук, Анна Маріяні.
по 50 дол. Володимир Мотика, Ореста Ткачук, Люба Ярмач, Оріся Свистун.
40 дол. Раїса Кохно.
30 дол. о. Іван Фатенко
25 дол. Михайло і Оксана Тарапацькі
20 дол. Євгенія Голуб
- 50 дол. В пам'ять **бл.п. Лева Стадниченка**. Дочці Покійного Тамарі Стадниченко, англomовній редакторці «Нашого Життя» висловлюємо найщиріші співчуття.
Ліда Слиж і Святослав Левицький.

ATTENTION AUTHORS

Please send in your submissions, questions, and suggestions in Ukrainian or in English to the email address printed on the front inside cover of *Our Life*:

unwlaourlife@gmail.com

BRANCHES-AT-LARGE ENGAGED IN “SHARING SUCCESSES”

by Olya N. Czerkas, Co-Liaison for Branches at Large

UNWLA branches throughout the United States are successfully implementing events that have a positive impact on their communities. Many branches have initiated new and creative ways of raising funds for social welfare, for educating the public on critical issues occurring in Ukraine, for organizing events emphasizing cultural awareness, and for sponsoring memorable activities that bring communities together. This article examines the process and the results of this phenomenon as well as implications for future endeavors.

Branches in close proximity have the opportunity to network, visit, and support each other in many ways. However, eighteen Branches at Large (BALs) are scattered throughout the United States, from New York to California and many states in between. How can the branches of the BAL network, share their accomplishments, successes, and creative ideas with one another?

In 2015 a new tool, “Sharing Successes,” was suggested by the author of this article in her official capacity as BAL Co-Liaison for the purpose of enhancing the connection among BALs. Branches were encouraged to relay their branch activities, via e-mail, to a centralized location where individual branch activities, ideas, and successes were compiled. The response was amazing. Reports submitted by individual branches included practical tips about community involvement, fund raising, social events, educational activities, participation in cultural partnerships, and much more. A quarterly compilation of the information gathered was then sent to all BALs. “Sharing Successes” became a helpful reference tool filled with a wide variety of successful branch activities and creative ideas. Contact information was provided for branches wishing additional data regarding specific activities.

The year 2015 flew by very quickly. A review of “Sharing Successes” reveals that the women belonging to BALs have been working diligently in their respective communities, have accomplished much, and are learning from each other. The information presented below attests to how well BALs are doing and the diversity of their endeavors.

Branch 3, Phoenix, Arizona: Branch 3 celebrated the 90th Anniversary of the UNWLA with a “Tea Luncheon” for members and the Phoenix community. During this pleasant afternoon luncheon, guests learned more about the UNWLA, the accomplishments of the organization, and its future goals. A silent auction was held as a fundraiser in support of humanitarian aid for war victims and their families in Ukraine.

Branch 17, Miami, Florida: The Miami branch organized demonstrations supporting Ukraine. Gathering in front of the Assumption Church and in downtown Miami, they held up signs that read “Freedom for Ukraine.” The goal of these demonstrations was to bring awareness to the community about current events in Ukraine and their detrimental effects on the Ukrainian populace. Branch members also wrote letters to Senator John McCain and to members of Congress and signed petitions asking for their support in efforts to secure the release of Nadiya Savchenko.

The branch also hosted social and cultural events. Among these was a “Vyshyvani Vechornytsi” dinner/dance. Prizes were awarded for various categories of embroidered wear. Branch members also held a “Taras Shevchenko Art Contest” inviting Ukrainian youth to display their artistic talents. At another function, “A Poetry Program,” two longtime UNWLA members, Mrs. Rakysh and Dr. Tertshakovec, were recognized and honored for their dedicated service over the years. Branch 17 member Oksana Piaseckyj and her husband Petro sponsored a table at the Miami Book Fair, displaying a selection of Ukrainian literature. The goal was to raise awareness about Ukraine and about current events taking place in the country. A “Father’s Day Lunch,” which included food, games, and entertainment, gave everyone an opportunity to celebrate this enjoyable day together.

Branch 27, Pittsburgh, Pennsylvania: The Pittsburgh branch commemorated the 90th Anniversary of the UNWLA at the annual Debutante Ball held by the Pittsburgh hromada. In November, many branch members traveled to Washington, D.C., to participate in the Holodomor commemoration.

Branch 56, North Port, Florida: A special exhibit titled “Chornobyl Nuclear Disaster” was displayed during the observance of Earth Day in Osprey, Florida. This exhibit focused on the nuclear power plant catastrophe that occurred 30 years ago. The exhibit comprised informational sheets about the Chornobyl disaster, facts about Ukraine, a commemorative envelope presented by the Ukrainian Philatelic Society, and books on Ukraine and Chornobyl. This educational event was well attended. A memorial service for the victims of Chornobyl was held on the following Sunday.

Branch 97, Buffalo, New York: A Holy Liturgy was celebrated at St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church to commemorate the 90th Anniversary of the UNWLA. The church service was followed by a brunch, which included a presentation on the UNWLA’s history and a presentation about Branch 97 patroness, Marusia Beck.

Branch 107, San Jose, California: The San Jose branch members believe that one of their major goals is to provide humanitarian aid to those in Ukraine. In keeping with this philosophy, Branch 107 shipped 51 boxes of clothing, blankets, and toys, weighing approximately 3,216 lbs. to Ternopil, Lviv, Mariupul, Vinnitsia, Zhytomyr, and Kherson. Members also held fundraisers to pay for medical supplies needed throughout Ukraine.

San Jose celebrated the 90th Anniversary of the UNWLA with a “Holiday Potluck Dinner.” With pride and anticipation, Branch 107 also commemorated its own 45th anniversary. During this celebration, many reminisced about the wonderful activities and events the branch had organized and hosted over the many years of its existence.

Branch 118, Houston, Texas: A creative and educational idea event was sponsored by the Ukrainian American Cultural Club of Houston during the Ukrainian Independence Day celebration. The youth of the community created a “Jeopardy” game that included categories related to Ukraine. The “Jeopardy” contestants and the audience enjoyed this unique Independence Day celebration. Although this was a community-sponsored event, a Houston branch member wanted to share this event with other branches and it has been included in BALS’ Sharing Successes initiative.

During separate events, the branch recognized two Ukrainian women, Lesya Ukrainka and Nadiya Savchenko. Branch members honored Lesya Ukrainka by sponsoring an event during which Tatyana Lytvynchuk spoke about the poet’s life and work. Members also sent cards and drawings created by children of the Houston “Ridna Shkola” to Nadiya Savchenko, hoping to lift her spirits by letting her know that she is remembered. More than 45 cards were sent on Nadiya’s birthday.

May 21 was “Vyshyvanka” Day and branch members devised a plan to educate the general public about the Ukrainian art of embroidery. Via e-mail, Facebook, and telephone calls, friends and family were asked to wear their “Vyshyvanka” to work, school, etc. In the evening, those who could not comply with this request met at a café wearing their “Vyshvanky” and thus celebrated this special day together.

The NY-based organization “Razom for Ukraine” hand delivered an edition of *Kobzar* by Taras Shevchenko to the front lines in Eastern Ukraine. With tears in their eyes, soldiers and volunteers held the book, read portions, signed it, and then passed it from town to town and from checkpoint to checkpoint. The book traveled to many locations and was even brought to Houston, Texas, by a volunteer, Andriy Gorobets. Branch members had an opportunity to sign the book and hear many accounts about its travels in Ukraine and elsewhere.

Branch 118 participated in the Slavic Heritage Festival and displayed educational information about Ukraine and the Ukrainian people. The branch also hosted a banquet commemorating the 90th anniversary of the UNWLA. During the banquet the Houston community was honored for its support and dedication to the UNWLA throughout the years. A surprise gift was presented to each branch member: a beautiful apron embroidered with the UNWLA logo, the words “Ukrainian National Women’s League of America, Inc.,” and the branch name.

Branch 124, St. Petersburg, Florida: Humanitarian aid to Ukraine has been the major focus of Branch 124. To support this endeavor, branch members raised funds by caroling during the Christmas holidays and by hosting a “Valentine’s Day Dinner Dance” in February. All proceeds from both events went to the “UNWLA War Victims’ Fund.” The St. Petersburg community was very supportive and donated generously to this important humanitarian cause.

Members of Branch 124 volunteered at the Epiphany of Our Lord Ukrainian Catholic Church rummage sale, sorting, boxing, and sending hundreds of pounds of clothing to Ukraine. The community made generous donations to cover shipping costs.

The 90th anniversary of the UNWLA commemoration was held at the annual church Autumn-Fest. A UNWLA banner was proudly hung, and a slide show looped on a television screen, displaying many pictures of past branch events. UNWLA brochures, membership applications, educational materials, and Ukrainian artifacts were part of the branch display at this event.

Branch 136, Naples Florida: In January, Katie Egan, feature reporter for *The Naples Daily New*, attended a Branch 136 meeting. She later wrote an extensive article, along with an online video reference, which appeared in the local newspaper. The article highlighted the newly formed Ukrainian women's organization in Naples; because of this and additional publicity, the branch gained many new members.

This anecdotal example underscores that public relations are important in building a vibrant branch and educating the American community, a lesson that Branch 136 has adopted and practices. Branch 136's President Natalie Santarsiero, and Membership Chair Halyna Traversa Young attended the February meeting of a Naples club called "Country, Culture, and Customs," where they presented information about the current events in Ukraine, along with an overview of the Ukrainian history, culture, and traditions. In February, the Naples branch organized a protest against Russian conductor, Valery Gergiev, who was performing at the Naples Philharmonic. Once again, Branch 136 received extensive newspaper coverage that brought attention to current events in Ukraine.

Branch members also organized and coordinated two displays at a local library. One display featured Ukrainian artifacts, embroidery, etc. while the other featured our "pysanka." A concise article on the displays, along with a photo, appeared in *The Spotlight Magazine*. More wonderful coverage for the Ukrainian community and the women of the Naples branch.

In March, BAL Co-Liaisons Orysia Zynycz and Olya Czerkas were guest speakers at a Branch 136 meeting. They spoke about the function of BALs and the goals of the UNWLA, highlighting the important contributions women make by being UNWLA members.

Has "Sharing Successes" had an impact on the BALs? We think so, partly because branch presidents have given very positive feedback, confirming that "Sharing Successes" has been helpful in planning future activities and inspiring additional activities by giving comprehensive snapshots of individual branch successes. Most importantly, "Sharing Successes" has become a useful communication tool which unites the BALs into one supportive family.

BRANCH 124, ST. PETERSBURG, FLORIDA

On Palm Sunday, March 20, 2016, members of Branch 124 of St. Petersburg, Florida, reprised an annual tradition and assembled fourteen Easter Baskets to be distributed to elderly and housebound members of the community. Each basket contained a paska, pysanky, sausage, chocolates, candy, and butter. This year young helpers watched and helped as the baskets were filled for the Easter deliveries.

(Photo submitted by Vera Swade, Branch 124 Press Secretary)

ВШАНУВАННЯ ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ В НОРТ ПОРТІ, ФЛ.

В неділю, 13-го березня, 2016 українська громада в Норт Порті, Флорида вшанувала пам'ять свого великого Пророка – Тараса Шевченка. Свято, організоване святочним комітетом Громадського Комітету, відкрила Віра Боднарук. Вона згадала про тяжкий життєвий шлях Поета, геніяльні поеми якого зробили його національним, українським героєм. А його «Кобзар», який вийшов в 1840 році, був і є шанований українським народом поруч із Біблією.

Об'єднаний хор під диригентурою Любови Інграм виконав зворушливо «Заповіт», до якого долучилися всі присутні на залі, стоячи.

Святоче слово виголосила Неонілля Лехман, широко відома в українській громаді як активна членка Союзу Українок Америки, вчителька українознавства, голова акції «Американці за Людські права» в штаті Індіана, активна в обміні студентів з України, нагороджена званням «Людина Року» в штаті Індіана. Вона цікаво накреслила важливу роль Тараса Шевченка в розбудженні поневоленого українського народу. Хоч не був він державним полководцем, але зумів полонити серце народу своїм вогненным словом. Він поставив слово на сторожі ідеалів вічної правди та справедливості. Цікава доповідь була ілюстрована прозірками Віктора Лісничого.

Творчість Шевченка була живо представлена в його поезії. «Мені 13-ий минало» декламувала Софійка Ткач, «Суботів» виконав Петро Фрідріх, « У неділеньку, та ранесенько» драматично виконала Рома Лонг, а поему «Сон» виконали дві сестрички, які родилися уже в незалежній Україні, Настя і Наталя Куделько.

«Садок вишневий коло хати» заспівав дует: Рома Лонг і Аня Рейнарович при супроводі бандури. А об'єднаний хор виконав «Думи мої» та «Реве та стогне...».

Роксоляна
Яршович і
Неонілля
Лехман – нові
Почесні членки
56-го Відділу
СУА.

Об'єднаний хор

Виконавці творів Шевченка

Засновниці 56-го Відділу СУА (зліва): Анна Маріяні, Зіна Ференц, Ірена Радзикович, Марія Наваринська.

На закінчення Роксоляна Ткач виконала «Молитву за Україну» в честь сучасних воїнів України, які напевно пам'ятають слова Шевченка:

«Кайдани порвіте
І вражою, злою кровію
Волю окропіте»

Присутні мали нагоду оглянути книжки Шевченкіяни, які приготували члени Товариства Української Мови.

Щира подяка за успішний перебіг свята належить членам Громадського Комітету: Ліді Білоус, Анні Мацілінській, Дарії і Євгенові

Томашоским, Галі і Вікторові Лісничим, Кларі Шпіцці, Одарці Горбачевській, Вірі і Богданові Боднарукам.

*Віра Боднарук,
членка Громадського Комітету.*

Знімки Віктора Лісничого і Христини Чайковської

BRANCH 88 CELEBRATES ACCOMPLISHMENTS, ELECTS NEW OFFICERS, AND EMBRACES THE FUTURE

by Petrusia Sawchak, Press Secretary,
with special thanks to Maria Zmurkewycz, Election Meeting Secretary

Branch 88 of the Philadelphia Regional Council has been growing continuously in the Philadelphia area throughout the years and now boasts 38 members. Much of this growth may be attributed to the vitality and enthusiasm of our members and the exciting projects we work on. These projects have included exhibits and seminars on Ukrainian Folk Arts designed for English-speaking and Ukrainian audiences.

Aspects of this work were the subject of the Branch 88 election meeting held on February 13, 2016, at the Ukrainian Educational and Cultural Center (UECC). Our honored guest was Philadelphia Regional Council President Halyna Henhalo, and our focus included a review of branch activities from November 10, 2013 to February 13, 2016. Branch President Ulana Prociuk opened the meeting with a prayer, and a presidium was elected to conduct the meeting. Halyna Keller was selected to serve as chair, and Maria Zmurkewycz agreed to serve as meeting secretary. The minutes from the previous meeting, prepared by Tetjana Artymyshyn-Danyliw, were approved.

After the formalities, Branch 88 President Ulana Prociuk presented an overview of the work of Branch 88 for the past 28 months. She reported that throughout the years, Branch 88 has been focusing much attention on cultural community outreach projects. We are pleased to share information about two of these projects with *Our Life* readers.

A notable exhibit of the works of Vasyl Avramenko entitled “A Legacy of Ukrainian Dance” was co-sponsored with the Ukrainian Heritage Studies Center (UHSC) of Manor College under the creative direction of curator Chrystyna Prokopovych, who is also the Cultural Chair of Branch 88. This well attended special exhibit was held on March 21 and 22, 2014, at the UECC. The event began with a showing of the film “Natalka Poltavka,” which was followed by seminars on Ukrainian Folk Arts conducted by Dr. Paula Holoviak and Ms. Iryna Balan. The Kazka Ukrainian Folk Ensemble, which hails from Pennsylvania’s Schuylkill County and was co-founded years ago by Dr. Holoviak, gave a spirited and entertaining performance with choreography created by the late Mr. Avramenko.

From November 10 to December 31, 2015, Branch 88, in conjunction with Manor’s UHSC and the Manorly Bead Club, presented a specially decorated themed Christmas tree in a Ukrainian inspired room at the Pearl Buck House in Perkasiе, Pa., during the museum’s annual “Festival of Trees” event. Ms. Prokopovych has been the creative force behind these exhibits, and Branch 88’s room displaying Ukrainian traditions, symbols, motifs, and the “Ukrainian Tree,” has won first place for three consecutive years for inspirational themes and execution. This past December, Branch 88 members also prepared a brochure and tableau depicting Ukrainian Christmas traditions for the Treasury of Faith Museum conducted by the Ukrainian Catholic Archeparchy (UCAP) in Philadelphia and attended by many visitors.

Following Ms. Prociuk’s comments, President of the Philadelphia Regional Council Halyna Henhalo praised branch members for their outstanding accomplishments. She also gave special mention and attention to two very successful events hosted by the Philadelphia Regional Council during the past two years: an exhibit of Petro Kapshutschenko’s sculptures on October 31, 2014, and the Oksana Karavanska Vyshyvanka Fashion Show on October 25, 2015. All proceeds from the fashion show were designated for humanitarian aid in Ukraine, specifically for the benefit of widows and orphans of soldiers killed while fighting Russian invaders and the so-called “separatists” during the recent ongoing crisis in Eastern Ukraine. Several members of Branch 88 worked on committees associated with these endeavors.

Avramenko: A Legacy of Ukrainian Dance Exhibit. This project was partially funded by The Ukrainian Community Foundation of Philadelphia, The Cenko Dobro Tworyty Endowment Fund of the St. Sophia Religious Association of Ukrainian Catholics, Inc. USA, the Pennsylvania Partners in the Arts program of the Pennsylvania Council on the Arts (a state agency funded by the Commonwealth of Pennsylvania and by the National Endowment for the Arts). Support also provided by PECO. This program is administered regionally by the Greater Philadelphia Cultural Alliance. The man pictured at bottom right is Mykola Bojchuk who was honored at the event for his work teaching dance.

The Regional Council president also singled out and thanked two members of our branch for their work: Halyna Keller, for organizing the campaign entitled “The Joy of Giving—Kids Helping Kids Christmas Project,” which sent packages donated by the students from the Ukrainian Heritage School to children in Ukraine; and Petrusia Sawchak, for writing numerous articles and brochure content for all of these projects. (Articles about these exhibits and activities, written by members of the Press Committee chaired by Petrusia Sawchak, have been published in *Our Life*, *The Ukrainian Weekly*, and *The Way*.) Both ladies were also members of the organizing committees for the two Philadelphia Regional Council events described in the preceding paragraph.

A brief mention was made of two events already planned for spring—a Regional Council Open House during which branches would have the opportunity to showcase displays about their work in PowerPoint presentations, albums, scrapbooks, etc.* The second event, UNWLA Member Day, will be held on May 22 at the Tryzub Ukrainian American Sports Center in Horsham, Pa. The entrance fee for this event will be \$20 or a new pair of shoes that will be donated to children in Ukraine.

The meeting agenda then turned to the election of new Branch 88 officers. Nominating Committee members Larysa Stebly, Oksana Bachynska Tarasiuk, and Natalka Mykytiuch, presented the list of candidates. The new officers (listed below) were elected unanimously:

President:	Ulana Prociuk
Vice President:	Tetjana Artymyshyn-Danyliw
Secretary:	Maria Zmurkewycz with Oksana Bachynska Tarasiuk, assistant
Treasurer:	Olga Jakubowska

Press: Petrusia Sawchak (English)
 Oksana Bachynska Tarasiuk (Ukrainian)

Archives: Olha Bilinsky

Membership: Olenka Karpinich

Social Services/Events: Marijka Cyhan, Nila Pawluk, Lydia Dychdala

Culture: Chrystyna Prokopovych

Education: Irena Gramiak

Audit: Lesya Stecyna, Zenia Brozyna, Luba Kalyta

Nominating Committee: Larysa Stebly, Donna Siletsky, Natalka Mykytiuch

Our newly reelected president, Ulana Prociuk, thanked everyone for their cooperation and unselfish work in making Branch 88 strong and successful. She also discussed three upcoming projects planned for later this year: an exhibit entitled “Ukraine through the Eyes of Children,” which will feature children’s art work from Lviv; and displays of Ukrainian Easter and Christmas traditions at the Treasury of Faith Museum located by the Ukrainian Catholic Cathedral of the Immaculate Conception in Philadelphia.

** Editor’s note: The open house was scheduled for April 2, 2016, shortly after the April issue of Our Life went to press. We sincerely hope that the author writes a follow-up article about this event and about the UNWLA Member Day that was scheduled for May 22, 2016.*

«ШЕВЧЕНКІВСЬКА ВЕСНА» 21-ГО ВІДДІЛУ СУА, БРУКЛІН, ОКРУГА НЬЮ ЙОРК

Учасники «Шевченківської Весни» 21-го Відділу СУА.

Як і щороку, завітала «Шевченківська Весна» до 21-го Відділу Союзу Українок Америки та до всіх парафіян та гостей церкви Святого Духа в Нью Йорку, Бруклін. Тут вже давно стало традицією зустрічати весну святкуванням Шевченківських днів у березні. Щороку стараємося сплінувати цю подію повному, щоб ще і ще раз показати велич

нашого українського пророка Тараса Шевченка, твори якого такі актуальні та потрібні нам, українцям і сьогодні.

В оригінальний спосіб було побудоване наше свято, що розпочалося благословенням о. Івана Тиховича. Без довгих лекцій та промов, а натомість було вжито влучне переплетення слів ведучої

*Біля інформаційного бюлетня 21-го Відділу СУА:
Дарія Волощук – пресова референтка, Оксана Стасишин – референтка
суспільної опіки, Олександра Шебець – фінансова референтка, Наталія
Тихович – голова відділу, о. Іван Тихович – парох церкви Св. Духа в Брукліні.*

Ольги Дейнеко та читців безсмертних поезій з виступом хору церкви Святого Духа під керівництвом Кларі Легкої, що розпочав свято невмирущим “Заповітом” та продовжив “Реве та стогне Дніпр широкий”.

З нагоди 202-ї річниці від дня народження Кобзаря перед глядачами прозвучали “Причинна” та думки Шевченка у виконанні союзянок Роксолани Семчук, Дарії Волощук і парафіян нашої церкви. Маленька парафіянка Інна Халос заграла два етюди на фортепіано. Під час слухання поезій глядачі мали можливість бачити на екрані події, співзвучні зі словами поем Кобзаря завдяки комп’ютерному таланту Володимира Дайнеко, котрий завжди так вміло та влучно робить екранний та музичний супровід для наших святкувань.

Цікавим був виступ гості з України, колишньої вчительки української мови, Ярослави Стефанко. Вона розповіла багато цікавого про надії та сподівання Тараса Шевченка створити сім’ю, збудувати

невеличку хатинку недалеко від Дніпра у Каневі та мати свою родину.

Читці пригадали слухачам невмирущі рядки, що вчать по-синівськи вірно любити, бути сильними та непереможними, вірити і добиватися кращої долі для Неньки-України. “Шевченко з нами, а ще точніше – попереду нас”, – така думка прозвучала і переконала читати і вчитуватись у святі та вічні рядки Кобзаря.

На закінчення хор виконав “Думи мої...”, слова якої спонукають до роздумів про минулу та сучасну долю

України і про те, як Шевченко мріяв про “сім’ю вольну нову” без врага-супостата і щоб Україні слялися світлі шляхи у майбутнє.

Голова нашого відділу Наталія Тихович розповіла присутнім про плідну працю 21-го Відділу на ниві суспільної опіки та закликала всіх приєднатися до наших численних акцій суспільної опіки та оглянути інформаційний бюлетень, щоб дізнатись докладніше про працю відділу. Наталія Тихович щиро подякувала союзянкам відділу: Оксані Стасишин, Ярославі Герльовській, Олександрі Шебець, Дарії Волощук, Роксолані Семчук, Любі Грицков’ян, Розіті Поліщук, Марії Мерві, Олександрі Прадивус, Людвізі Ролук, Вірі Довгань, Вікторії Лозовській, Галині Соляк та Наталії Свистун за проведення Великоднього базару та лотерії, а також заохочувала гостей свята приєднуватись до нашого 21-го Відділу Союзу Українок Америки.

*Дарія Волощук,
пресова референтка.*

**«Діти – се наш дорогий скарб,
се наша надія, се – Молода Україна»**

Олена Пчілка

Іван Франко

ВОВК – СТАРШИНА

Пасся раз Осел на пасовиську та якось наблизився до лісу, а за пнем сидів Вовк, вискочив до Осла й хотів його роздерти. А Осел, дарма що його за дурня вважають, зараз надумав, що йому зробити. Вовк до нього біжить, а він усміхається так радісно, кланяється йому низенько та й каже:

- От добре, от добре, пане Вовче, що ви прийшли. Я вже тут вас шукаю-шукаю!

- А нащо я тобі здався? - питає Вовк.

- Та, бачите, громада послала мене за вами і пильно наказала: «Йди і без Вовка до села не повертайся!»

- А нащо я громаді здався? - питає Вовк.

- А ви й не знаєте? Адже у нас у селі старшину вибирають.

- Ну, так що з того, що вибирають?

- Не то біда, що вибирають, - каже Осел, - а то біда, що нікого не можуть вибрати.

Вже всі господарі пересварилися проміж себе, а далі кажуть: «Тут хіба один Вовк із лісу може старшиною бути». Як сказали це, так на цьому й погодились і вислали мене, щоб я вас зараз привів до села. Таке-то діло.

Почувши таке, Вовк аж хвіст угору підняв з радості. Зараз виліз на Осла, сів йому на спину та й їде до села. А коли приїхали до села, Осел закричав своїм дзвінким голосом, з хат повибігали люди, та, бачачи, що Вовк на Ослі верхом їде, кинулися з палками, ціпами та дрючками та й давай його молотити. Били, били, ледве Вовк живий із села втік.

Біжить неборака та все оглядається, чи іде люди за ним не біжать. Аж коли вже села не стало видно, Вовк побачив копицю сіна, вискочив на неї, простягнувся і ліг спочити. А спочиваючи, почав голосно сам до себе говорити:

- Мій тато старшиною не був, мій дід старшиною не був, і чого ж то мені, дурному, раптом забажалося старшиною бути? Ех, шкода, що нема тут якого порядного хлопця, щоби мене здоровенним буком полупцював та розуму навчив.

А під копицею сидів здоровенний парубок з вилами в руках. Почувши це, як вискочить, як потягне Вовка разів з десять по хребту, аж Вовк і дух спустив.

Леся Храплива-Щур

ПРО ТРИ КНИЖЕЧКИ

Вийшли вони рівночасно. Це – робота гідної доні великої мами. Варто ці книжки поширювати серед людей.

Книжки для дітей. Здебільшого трапляються книжки для дорослих. А для дітей? Підхід у написанні української дитячої книжки – це окрема справа. Треба писати з умінням і ...серцем до дітей. Про видання таких книжок поговоримо сьогодні.

Перша книжка для найменших дітей називається «Про Мишку-Гризокнижку». Мишка-Гризокнижка вже має своє місце в дитячій літературі. Першою вийшла знаменита книжка ще в 1934 р. «Мандрівки Мишки-Гризокнижки у Львові» пера Ярослава Вільшенка (Антін Лотоцький). Як відомо, Львів був завжди містом, де вирувало громадське життя у всі часи. Коли Мишка-Гризокнижка перебралася до Америки, то протягом десяти років служила пластовому часописові «Готуйсь», як помічниця редактора в ділянці дитячої літератури. А коли прийшла до Канади, то стала у пригоді Лесі Бризгун-Шанті для написання книжки «Про Мишку-Гризокнижку». Отже, Мишка-Гризокнижка вже в третьому поколінні є доброю приятелькою для дітей. Тут вона – допитлива, непосидюща, але, на щастя, для неї все добре закінчується, як і в житті кожної дитини.

Ілюстрації до книжки, виконані Христіною Копчук, відповідають змістові і дають змогу дітям розмальовувати їх.

Друга книжка для дітей шкільного віку Лесі Бризгун-Шанти «Деякі речі змінюються, а деякі ні». Книжка призначена шкільній молоді, на яку ми довго чекали. Вона описує, як змінилося життя однієї родини в Канаді на прикладі двох поколінь, які зуміли втримати в собі питомі ознаки українства. Підкреслено вплив батьків на виховання свідомих українців. Це дуже важлива тема не лише для українців Канади, але й в усьому світі в наш час, коли Україна утверджується як глобальна держава.

Третя книжка – «Мій щоденник» може добре прислужитися дітям старшого шкільного віку. Завдяки широкому вчительському досвідові Леся Бризгун-Шанта досконало уклала книжку для розвитку дитячого мислення. Вона пропонує дітям самостійно спостерігати за еволюційним розвитком їх думок. Фактично книжка складається з запитань та відповідей, відповіді на які дитина повинна дати собі сама в різний час свого розвитку, повертаючись до цього щоденника час від часу.

Нажаль, авторка відійшла з цього світу, залишивши спадщину в 25 книжок, багато з яких ще чекають свого видання. В підсумку треба сказати, що одним з важливих завдань сучасності є потреба у зацікавленні дітей книжкою, зокрема українською. У світ виходить досить багато цікавих українських книжок як в Україні, так і в діаспорі. Батькам залишається тільки хотіти зацікавити ними своїх дітей.

Книжки можна придбати в українській крамниці “Koota Ooma” у Торонто або безпосередньо від Людмили Шанти за адресою: Ludmila Shanta, 98 Dewson Street, Toronto, Ontario, M6H-1N3, Canada.

Ліна Косик

Тяжка недуга забрала нашу посестру Ліну з наших рядів. Щедра полтавська земля подарувала нам свою дочку Ліну Косик. Навіть назва місця її народження Нові Санжари звучить поетично.

Та недовго могла вона втішатися щасливим дитинством в родині Шерстюків, бо воєнне лихоліття прогнало з рідної хати, спричинило довгі роки скитання, побут у таборах біженців в Німеччині та нелегкі початкові роки поселення на американському континенті.

Навчання, подружжя з любим чоловіком та дві доні стали дальшим етапом в житті Ліни. Відкривши в собі замилювання до навчання дітей, доповнила освіту і довгі роки вчителювала у початковій школі передмістя Чікаго. Загальнолюблена своїми американсь-

кими учнями і співпрацівниками, вірцево виконувала свою професію протягом 30-и років.

З любов'ю до свого українського коріння вивчала українське мистецтво та народні вмілості. Працювала теж в українській громаді – в парохії катедрального собору св. Володимира та в школі українознавства там же.

До нашого 29-го Відділу СУА вступила 1985 року. Милою і розважною вдачею, совісним виконанням обов'язків в управі відділу та округи, завоювала собі багато приятельок теж і поза відділом. Їздила на Конвенції СУА.

Любила подорожувати і заохочувала до подорожей посестер-союзнок. Найбільшою радістю були мандрі по Україні. При тій нагоді Ліна любила розказувати про історичні місця і події на батьківській землі.

Любили і шанували ми нашу членку Ліну Косик, бо вона дала багато не тільки громаді, але теж нам усім особисто і збільшила гармонійне співжиття у 29-му Відділі СУА.

Вічная Пам'ять!

*Рута Галібей,
секретар.*

Солодко-цукерковий запах маминих рук

В дев'ятирічному віці переселили мою маму з родиною до Станіслава (нині Івано-Франківська) з Перемишля... Важкі були післявоєнні часи...

Мама товаришувала з переселенцями, так само, як і з місцевою молоддю. Збиралися групами у когось в домі, не було що їсти, не було вишуканого вбрання, але завжди була музика... і грала моя мама. Звучали акорди вальсу чи то польки, хлопці розтирали і дмухали на її заціпенівші від холоду крихітні пальці, благаючи, грай, Геню ще, грай...

Проходили молоді дівочі роки в оточенні щирих, вірних друзів, пізніше працюючи на цукерковій фабриці. Я чула від мами розповідь про товариша, який працював на тій фабриці і готував цукерки-карамель до випуску. Одного дня хлопця не стало. Він додав в карамель фарби синьо-жовтого кольору...цукерки забракували. Інший товариш – кравець розробив узір на кишнях для жіночого пальто у вигляді тризуба. Цього хлопця мама більше ніколи не зустріла...

Вінчалася у позиченій сукенці від товаришки, запрошені гості на весілля приносили подарунки: хто кльош на солодке, хто праску, вазу, а хто зовсім без подарунка...

В нашій родині панував спокій, у мовчанці проходили дні, говорилося пошепки і потайки слухалося радіо «Голос Америки», за стіною проживав комуніст...

Але традиції в родині дотримувалися, пеклося на Різдво і на Великдень домашнє запашне печиво, то була ціла процедура випічки...дітям входити до кухні не дозволялося, бо протяг – тісто не підніметься, або плячок «хляпне». Холодець варився цілу ніч, зранку розливався у тарілки...і пахло святом, пахло не тільки плячками чи їжею. Пахло ялинкою, прикрашеною іграшками і ексклюзивними цукерками, котрі не витримували своєї присутності на ялинці довго. Ті цукерки з'їдалося, а залишалася сама позлітка...ніхто мене за це не сварив, бо всі і так знали, що, крім мене, нікому було так шкодити.

І залишилася пам'ять, пам'ять про маму... і той весільний кльош, акордеон з протертими слідами на клавіатурі...**і солодко-цукерковий запах її рук.**

*Ірина Легун,
125-й відділ СУА, Нью Йорк.*

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Saks Fifth Avenue
1001 State Street
Santa Barbara
805-884-9997

Available online...

www.masha.org
RubyLane / mashaarcher
Etsy / MashaArcher
Ebay / mashabay

come and view this fabulous collection...

visit www.masha.org for more venues and trunk show updates

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Roma Shuhan	– 1st Vice President
Christine Boyko	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Roksolana Misilo	– 4th VP – Public Relations
Iryna Buczkowski	– Recording Secretary
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Zoriana Haftkowycz	– Communication/Media Secretary
Oksana Antonyuk	– Treasurer
Vera N. Kushnir	– Financial Secretary
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large
	– Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Lidia Bilous	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Chryzanta Hentisz	– Arts and Museum Chair
Anna Krawczuk	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Ola Movchan Novak	– Members-at-Large Chair

REGIONAL COUNCILS

Vera Andrushkiw	– Detroit
Halyna Henhalo	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Xenia Rakowska	– New Jersey
Dozia Krislaty	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Ulana Zynych	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Co-Liaisons for Branches-at-Large
Olya Czerkas	

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Maria Tomorug	– Member
Renata Zajac	– Member
Jaroslawa Mulyk	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Lidia Slysh	– Editor-in-Chief of <i>Our Life</i>
Tamara Stadnychenko	– English-language editor

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

“УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ” – серія I, ст. 3 – “UKRAINIAN DESIGNS.”
Взори жіночих сорочок із Східнього Поділля.